

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200070

UNIVERSAL
LIBRARY

ಸಾಪ್ತಸದ್ಧ ಪಠಾಣವೀರನಾಥ

ಶೇರಶಹ.

-ಃ ಲೇಖಕ ಃ-

ಮಹಾದೇವ ಪ್ರಭಾಕರ ಸೂಜಾರ
ಅಸಿಸ್ಪಂಟಿ ಮಾಸ್ತರ ಟ್ರೇನಿಂಗ ಕಾಲೇಜ,
ಧಾರನಾಡ.

ದ್ವಿತೀಯಾವೃತ್ತಿ

೧೯೨೮.

ಬೆಲೆ ೪ ಆಣೆ.

ಈ ಗ್ರಂಥಕರ್ತೃವಿನ ಬೇರೆ ಪುಸ್ತಕಗಳು.

- (೧) ರಾಮಾತ್ಮಮೇಧ ಸಾರ ಸಂಗ್ರಹ — ಇದು ಹಳಗನ್ನಡದ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಗದ್ಯ ಕಾವ್ಯವಾದ ರಾಮಾತ್ಮಮೇಧದ ಸಾರವು. ವಿಸ್ತೃತ ಟಿಪ್ಪಣಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು. ಟಿಪ್ಪಣಿ. ೧—೦—೦
- (೨) ದುರ್ಗಸಿಂಹ ಪಂಚತಂತ್ರ ಸಾರ — ದುರ್ಗಸಿಂಹ ಕವಿಯ ಪಂಚತಂತ್ರದ ಸರಳಾನುವಾದವು. ವಿಸ್ತೃತ ಟಿಪ್ಪಣಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು. ಹಳಗನ್ನಡವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸಿಸುವವರಿಗೆ ಈ ಎರಡು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಅತ್ಯುಪಯುಕ್ತವಾದುವು. ಟಿಪ್ಪಣಿ. ೧—೦—೦
- (೩) ಅಶೋಕ — ಬೌದ್ಧಯುಗದ ಧರ್ಮದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಭಾರತೀಯ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಚರಿತ್ರವು. ೧—೬—೦
- (೪) ಸತ್ಯಥಾಲಾಸ — ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ನೀತಿಯ ಒಂದೊಂದು ಮಾತಿನ ಪರಿಣಾಮವಾಗುವಂತೆ ಒಂದೊಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಸುಲಭ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಸಂಗ್ರಹಿತವಾಗಿದೆ. ಟಿಪ್ಪಣಿ. ೦—೧೦—೦
- (೫) ಹಜರತ ಮಹಮ್ಮದ ಪೈಗಂಬರ — ಮುಸಲ್ಮಾನಿ ಧರ್ಮ ಸ್ಥಾಪಕನ ಪವಿತ್ರ ಚರಿತ್ರವು. ಪ್ರಾಯಿಜ್ ಲಾಯಬ್ರಿಗಗಳಿಗಾಗಿ. ೦—೬—೦
- (೬) ಮೊಹರವ್ — ಮೊಹರಮ್ಮದ ಶೋಕರಸಪೂರ್ಣವಾದ ಕಥೆ. ಪ್ರಾಯಿಜ್ ಲಾಯಬ್ರಿಗಗಳಿಗಾಗಿ. ೦—೩—೦
- (೭) ಮದುವೆ — ಮದುವೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹಿಂದು ಧರ್ಮವು ಹೇಳುವ ವಿಚಾರಗಳು. ೦—೨—೦
- (೮) ಸತಿಯಾಣ, ಸುನೀತಿಯಾಣ — ದಕ್ಷ ಪುತ್ರಿಯಾದ ಸತಿ, ಉತ್ತಾನ ರಾಜನ ಪತ್ನಿಯಾದ ಸುನೀತಿ ಈ ಪತಿವ್ರತೆಯರಿಬ್ಬರ ಸುರಸ ಚರಿತ್ರೆಗಳು. ೦—೪—೦
- (೯) ಭಾರತೀಯ ವಿದುಷಿಯರು — ವೇದಕಾಲ ಮೊದಲೊಂದು ಆರ್ವಾಚೀನ ಕಾಲದ ವರಿಗೆ ಆಗಿಹೋದ ವಿದುಷೀ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಚರಿತ್ರೆಗಳು. ಪ್ರಾಯಿಜ್ ಲಾಯಬ್ರಿಗಗಳಿಗಾಗಿ. ೦—೫—೦
- (೧೦) ಜೈನ ಪದ್ಮ ಪುರಾಣ ಸಾರ — ಜೈನರ ಹಿಮಾಯಣದ ಸಾರವು. ಪ್ರಾಯಿಜ್ ಲಾಯಬ್ರಿಗಗಳಿಗಾಗಿ. ೦—೬—೦

ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಗ್ರಂಥಕರ್ತೃರಲ್ಲಿಯೂ, ಮಿ. ಕೆ. ಬಿ. ಕುಕನೂರ ಕ. ವಿ. ಸಂಘ ಇವರಲ್ಲಿಯೂ ದೊರೆಯುವವು.

೩, ೮, ಈ ಎರಡು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮಂಜುಗಿರಿ ಕಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ.

ಶೇರಶಹ.

೧

ಸಾ ಶೇರಾಮದ ಜಹಾಗೀರದಾರನಾದ ಪಠಾಣ ಹುಸೇನಖಾನನು ಪಡೆ ಸಾಲೆಯ ಮುಂದಿನ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಒಬ್ಬ ಸಿದ್ಧಪುರುಷನಾದ ಫಕೀರನಿಗೆ ತನ್ನ ಹಸ್ತವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಫಕೀರನ ತಲೆಯಮೇಲೆ ಬಿಳಿಯ ಬಡೆಯು ಒಪ್ಪುತ್ತಿತ್ತು. ಎದೆಯ ವರೆಗೆ ಜೋಲಾಡುವ ಗಡ್ಡೆಗಳು ನಸುಗಾಳಿಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಲ್ಲಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಮೈಯು ಪುಟಹಾಕಿದ ಚಿನ್ನದಂತೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇಷ್ಟು ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದರೂ ಮುಪ್ಪಿಗೆ ಅವನ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಮೈಮೇಲೆ ಏರಿಬರುವದಕ್ಕೆ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಫಕೀರನು ತನ್ನ ಎದಗೈಯಿಂದ ಹುಸೇನಖಾನನ ಬಲಗೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಅಂಗೈ ಗೆರೆಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ನೋಡುತ್ತ ನೋಡುತ್ತ ಆ ಸಿದ್ಧಪುರುಷನ ಮೋರೆ ಹಿಗ್ಗಿತು. ಆಗ ಅವನು-“ ಪಠಾಣ, ನಿನ್ನ ಪುತ್ರಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಭಾಗ್ಯವು ತೋರುತ್ತದೆ. ಒಂದಾನೊಂದು ದಿವಸ ನಿನ್ನ ಮಗನಿಂದ ಪಠಾಣ ಜಾತಿಯು ತಲೆಮೆತ್ತಿ ಮೆರೆಯುವದು. ಆದರೆ ”

‘ ಆದರೆ ’ ಏನು?

ನೀನು ಆದನ್ನು ಕೇಳದೆ ಇರುವವೇ ಬಿಟ್ಟೀರು. ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸುಖವೊಂದೇ ತುಂಬಿರುವದಿಲ್ಲ. ಬೆಳಕು-ಕತ್ತಲೆಗಳು ಹತ್ತಿಹೊಂದಿ ಇರುವದು ದೇವರ ನೇಮವು. ಬೆಳಕಿನ ಹಿಂದೆ ಕತ್ತಲೆ; ಕತ್ತಲೆಯ ಹಿಂದೆ ಬೆಳಕು. ಮನುಷ್ಯನು ಬೆಳಕನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಕತ್ತಲೆ ಬೇಡ. ಬೇಡವಾದರೆ ಅದು ಏಡುವದೋ? ಸಮಯಾನುಸಾರವಾಗಿ ಅದು ತಾನಾಗಿ ಬಂದು ಮುಸುಕುವದು. ಮುಂದೆ ಬರುವದನ್ನು ಇಂದೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವದರಿಂದ ಆಗುವದೇನು? ನಾಳಿನ ಸಾವನ್ನು ಈವೊತ್ತೇ ತಂದುಕೊಳ್ಳುವದು ಜಾಣತನವಲ್ಲ. ಆದನ್ನು ಕೇಳುವದರಲ್ಲಿ ಹುರಳಿಲ್ಲ. ಕೇಳಬೇಡ. ತೇಜಸ್ವಿಯಾದ ಮಗನನ್ನು ಹಡೆಯುವೆ.

ಹುಸೇನಖಾನನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದನು. ಕೆಲಹೊತ್ತು ಏನೋ ಆಲೋಚಿಸಿ ಅವನು ಸ್ವಾಮಿಯಾ, ಆಗಬೇಕಾದದು ಆಗಿಯೇ ತೀರುವದು. ತಾವು

ಹೇಳದಿದ್ದರೂ ಅದು ಆಗುವದು. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಕೇಳುವದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಏನು? ಅಯ್ಯಾ, ಪರಾಣದು ಮುಂದೆ ಆಗುವದನ್ನು ಕೇಳಿಯೇ ಕೈಕಾಲು ಬಿಡುವಷ್ಟು ಅಳ್ಳಿದೆಯವರಲ್ಲ. ತಾವು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಬೇಕು. ಕೇಳುವದಕ್ಕೆ ನಾನು ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡುವದಿಲ್ಲ. ಎಂನನು.

“ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಕೇಳು - ನಿನ್ನ ಆ ಭಾಗ್ಯವಂತನಾದ ಮಗನ ಹೆಸರು ಹಿಡಿದು ಆತನ ತಾಯಿಯು ಕರೆಯಲಾರಳು. ನೀನೂ ಆ ಮಗನ ಉತ್ಕರ್ಷವನ್ನು ನೋಡಲಾರೆ. ”

ಆ ಮಹಾವಿಷಯವಾದ ಫಕೀರನು ಹೊರಟು ಹೋದ ಬಳಿಕ ಹುಸೇನ ಖಾನನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ- “ ತಾಯಿಯು ಮಗನ ಹೆಸರು ಹಿಡಿದು ಕರೆಯಲಾರಳು. ” ಇದರ ಅರ್ಥವೇನು? ಅನ್ನಲಕ್ಕೆ ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ಕಷ್ಟವಾಗದ ಒಂದು ಹೆಸರನ್ನು ಮಗನಿಗೆ ಇಡುತ್ತೇನೆ. ಬಳಿಕ ತಾಯಿಯು ಮಗನ ಹೆಸರು ಹಿಡಿದು ಹೇಗೆ ಕರೆಯಲಾರಳು? ನಾನು ಮಗನ ಏಕೆಂದು ನೋಡಬಾರದೇಕೆ? ಹಾಗಾದರೆ ಕುರುಡನಾಗುವೆನೋ? ಆಗಲ, ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ; ಮಗನ ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನು ಕೇಳಿಯೇ ಸಂತೋಷಬಡುವೆನು

ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ಹುಸೇನಖಾನನು ಒಬ್ಬನೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಭಾವೀ ಪುತ್ರನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮುಂಚೆಗೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದ್ದನು. ಬ್ರಹ್ಮೀತಿಷ್ಠ್ಯ-ಲ್ಲಿ ಅವನ ವಿಶ್ವಾಸ ಬಹಳ. ಆದರೂ ಭವಿಷ್ಯದ ದಾರಿಯನ್ನು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟುವದಕ್ಕೆ ಹಲವು ಬಗೆಯಿಂದ ಹಂಚಿಕೆಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು.

ಫಕೀರನು ಹೇಳಿದ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ ಇದರ ಹೊರತು ಇನ್ನೂ ಬೇರೆ ಅರ್ಥವಿರಬಹುದೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಯ್! ಅರಿವು ಇಲ್ಲದ ಮನುಷ್ಯಪಾಣಿಯು ಇದೇ ಬಗೆಯಾಗಿ ದೈವದ ಉಪಹಾಸಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುವದು. ಫಕೀರನ ಮಾತಿಗೆ ಹುಸೇನಖಾನನು ಮಾಡಿದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅವನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಚಿಂತೆಮಾಡುವಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪವಿದ್ದರೂ ಭಾಗ್ಯಶಾಲಿಯಾದ ಮಗನು ಹುಟ್ಟುವನೆಂಬ ಉಜ್ವಲದಲ್ಲಿ ಅವನು ಆ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಕೆಲಹೊತ್ತು ಹೊರಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದು ಹುಸೇನಖಾನನು ನಗೆ ಮೋರೆಯಿಂದ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಅಂತಃಪುರವನ್ನು ಹೊಕ್ಕನು. ಗಂಡನ ಹಿಗ್ಗದ ಮೋರೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರೀತಿಯ ಹೆಂಡತಿಯಾಸ ‘ಜೀನ್ವತ ಉನ್ನೇಸಾ’ನು “ಖಾನನಾಹೇಬರೇ, ಇಷ್ಟೊಂದು ಆನಂದವು ಯಾತರಿಂದ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮೋರೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಹರ್ಷವು ಹೊರಚಿಲ್ಲವಂತೆ ಇದೆ. ನಮಗೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಪಾಲು ಸಿಗುವದಿಲ್ಲವೆ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ವಾಲು ಕೊಡುವದಕ್ಕೇ ಬಂದಿರುತ್ತೇನೆ. ಇದೇ ಈಗ ಒಬ್ಬ ಮಹಾತ್ಮನು ನನ್ನ ಕೈಯ ನೋಡಿ- “ನಿನಗೆ ಒಬ್ಬ ಭಾಗ್ಯಶಾಲಿಯಾದ ಮಗನು ಹುಟ್ಟುವನು. ಆ ಮಗನ ಸಾಹಸದಿಂದ ಪರಾಣ ಜನಾಂಗವು ಬೈಲಿಗೆ ಬರುವದು.” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಜೀನ್ಯತ ನೀನು ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯವನ್ನು ನಂಬುತ್ತೀಯಲ್ಲವೇ?

ನಂಬದೆ ಏನು? ಇಂಥ ಒಳ್ಳೆಯ ಫಲವು ಉಂಟಾಗುವಂತೆ ನಾವು ಪುಣ್ಯ ನ ಮಾಡಿರುವೆವಲ್ಲವೆ? ದೇವರು ದಯಮಾಡಲಿ; ಮಹಾತ್ಮನ ಮಾತು ನಿಜವಾಗಲಿ.

ಆದೇ ದಿವಸ ರಾತ್ರಿ ಬೆಳಗಿನ ಬಾವದಲ್ಲಿ ಜೀನ್ಯತ ಉನ್ನೇಸಾನಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಚಂದ್ರನು ಮುಗಿಲಿನಿಂದ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಇಳಿದು ಬಂದು ತನ್ನ ಒಡಲಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿದಂತೆ ಕನಸು ಬಿತ್ತು. ಕನಸು ಕಂಡು ಅವಳು ಎಚ್ಚತ್ತಳು. ಆ ಆದ್ಭುತವನ್ನು ನೆನೆದು ಬೆರಗುಬಡೆದು ಅಂಜಿ ಬಿವತಳು ಗಂಡನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿ ಕನಸಿನ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದಳು.

ಹುಸೇನಖಾನನು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ- ಜೀನ್ಯತ, ನಿನ್ನ ಕನಸಿಗೂ, ಆ ಮಹಾತ್ಮನ ಮಾತಿಗೂ, ಸರಿಬಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಮಲಗಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಮಾಡಿದರೆ ಕನಸಿನ ಫಲವು ಆಗುವದಿಲ್ಲವಂತೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಗಂಡಹೆಂಡಿರು ಅತ್ತಲಿತ್ತಲಿನ ಸುದ್ದಿಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಾಯಿತು.

೨

ಸಲ್ಮಾನ ಬಾದಶಹರಿಗೂ ಅವರ ಅಮೀರರು ಮೊದಲಾದವರಿಗೂ ಬಹಳ ಜನ ಹೆಂಡಂದಿರು ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯೂ ಸಮಾಧಾನವೂ ಎಂದಾಞರೂ ಒಮ್ಮೆ ತೋರುವವು. ಬಹಳ ಮಾಡಿ ಸವತಿಯರ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿನಿಂದ ರಾಜ್ಯದ ಸುಖಶಾಂತಿಗಳೂ ಕೂಡ ಲೋಪವಾಗುವವು. ಆದರೂ ಬಾದಶಹರಿಗೂ ಅವರ ಅಮೀರರಿಗೂ ಬಹು ಜನ ಹೆಂಡಿರನ್ನು ಆಳಬೇಕೆಂಬ ಮೋಹವನ್ನು ಬಿಡುವ ಮನಸ್ಸು ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಜಡಾಗೀರದಾರನಾದ ಹುಸೇನಖಾನನಿಗೂ ನಾಲ್ಕೈದು ಜನ ಹೆಂಡಂದಿರು ಇದ್ದರು. ಆದರೆ ಒಬ್ಬಳ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಮಕ್ಕಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ಸಂಸಾರವು ಅವನಿಗೆ ನೀರಸವಾಗಿಯೂ, ಬೇಸರವಾಗಿಯೂ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಒಂದಾನೊಂದು ದಿನ ಬೆಳಗುಮುಂಜಾನೆ ಜಹಗೀರದಾರರ ನಗಾ ರಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಓಲಗದ ಇಂಪಾದ ಸ್ವರವು ' ಸಾಸೇರಾಮ ' ದ ಜನರ ಕಿಂಗಳಿಗೆ ಹಬ್ಬವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಅರಮನೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಒಳಹೊಕ್ಕು ನೋಡುತ್ತಾರೆ.- ಅದೇ ಆಗ ಹೆತ್ತ ಕೂಸನ್ನು ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀನ್ಸತ ಉನ್ನೇನಾನು ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಕೂಸಿನ ಮುಖದ ಕಾಂತಿಯಿಂದ ಹೆತ್ತ ಕೋಣೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬೆಳಕು ಬಿದ್ದಂತೆ ಇತ್ತು. ಬಾಲಕನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಣ್ಣನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಲು ಯಾರಿಗೂ ಆಗಲೊಲ್ಲದು.

ಹುಸೇನಖಾನನು ಘೋರರಿಗೂ ತಿರುಕರಿಗೂ ದಾನಧರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡಿ ಮಗನನ್ನು ನೋಡುವದಕ್ಕೆ ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿ ನೋಡಿ ತೃಪ್ತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೂ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಅದರ ಸರ್ವಾಂಗವನ್ನು ನಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಬಳಿಕ ಆ ಮಗುವಿನ ಮೋರೆಯ ಕಡೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನಿಟ್ಟು ನಗುತ್ತ ನಗುತ್ತ " ಜೀನ್ಸತ, ಈ ದಿವಸ ನಿನ್ನ ಕನಸು ಸಫಲವಾಯಿತು. ಇವನೇ ಆ ಪೂರ್ಣ ಚಂದ್ರನು " ಎಂದನು.

ಜೀನ್ಸತ ಉನ್ನೇನಾನು ನಾಚಿಕೊಂಡು ಒಮ್ಮೆ ಗಂಡನ ಕಡೆಗೂ ಒಮ್ಮೆ ಕೂಸಿನ ಕಡೆಗೂ ನೋಡಿದಳು ಒಮ್ಮೊಂದೊಮ್ಮೆ ಆಕೆಯ ಕಣ್ಣೀರ ಹಸಿಗಳೂ ಒಂದೆರಡು ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಉರುಳಿ ಕೂಸಿನ ಮೈಮೇಲೆ ಬಿದ್ದವು. ತೊಡೆಯ ಮೇಲಿನ ಕೂಸು ಅಳಲೊಡಗಿತು. ಅವಳು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ದೇವರ ಹೆಸರು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಳು.

ಹೆಂಡತಿಯು ಮಾತಾಡದಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು ಸಿದ್ಧಪುರುಷನು ಹೇಳಿದ ಭವಿಷ್ಯವು ಹುಸೇನಖಾನನ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು. ಈ ದಿವಸ ಯಾಕೋ ಅವನ ಎದೆಯೊಡೆದು ನೀರಾಯಿತು. ಆ ಎದೆಯೊಡೆಕೆಯನ್ನು ಹೇಗೆಗೋ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹುಸೇನಖಾನನು- ಜೀನ್ಸತ, ಆ ಸಿದ್ಧಪುರುಷನು " ನೀನು ಮಗನ ಹೆಸರು ಹಿಡಿದು ಕರೆಯಲಾರೆ " ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದನು. ಆದಕ್ಕೇ ನಾನು ಮಗುವಿಗೆ ಚಂದ್ರನ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಹೆಸರನ್ನು ಇಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನಾವು ಚಂದ್ರನಿಗೆ ' ಫರಿದ 'ನೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವಲ್ಲವೆ? ಹೇಗೆ? ನೀನು ಆ ಹೆಸರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕರೆಯಲಾಪೆಯಾ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಜೀನ್ಸತಳು ನಸುನಕ್ಕು " ಕರೆಯಬಹುದೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. " ಎಂದಳು. ಮತ್ತೀನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾತಾಡುವದಕ್ಕೆ ಅವಳಿಗೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಏನೋ ಒಂದು

ಪ್ರಕಾರದ ಪೀಡೆಯಿಂದ ಅವಳ ಕುತ್ತಿಗೆ ಉಬ್ಬಿ ಬಂದು ಮಾತು ಹೊರಡದಂತಾಯಿತು.

ಅದೇ ದಿವಸ ರಾತ್ರಿ ಜೀನ್ಯತ ಉನ್ನೇನಾನಿಗೆ ವಿಷಮಜ್ಜರವು ಬಂದಿತ್ತು ಹುಸೇನಖಾನನು ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಲೆ ಜೋನವುರದಿಂದ ಹೆಸರಾದ ವೈಷ್ಯರನ್ನು ಕರೆ ಯಿಸಿ ಔಷಧೋಪಚಾರ ನಡೆಸಿದನು. ಆದರೆ ದೈವದ ಗತಿಯನ್ನು ತಡೆಯುವದು ಆಗಲಿಲ್ಲ ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಜೀನ್ಯತಳು ಪತಿಯ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಹೊಟ್ಟೆಯ ಕರುಳನ್ನು ಪತಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದಳು. ಮಗನ ಹೆಸರು ಹಿಡಿದು ಕರೆಯುವದು ಅವಳಿಂದ ಆಗಲೇ ಇಲ್ಲ!

ಈ ದಿವಸ ಹುಸೇನಖಾನನಿಗೆ ಬೈರಾಗಿಯ ಭವಿಷ್ಯದ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥವು ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನ ಎದೆಹೊಡೆದು ಸೀರಾಯಿತು. ಶೋಕದಿಂದಲೂ ಮುಂದಿನ ವಿಚಾರದಿಂದಲೂ ಅವನಿಗೆ ಹುಕ್ಕು ಹಿಡಿದಂತಾಯಿತು.

ಆಗ ಹುಸೇನನು, ಈ ಕೂಸೇ ಈ ಅನರ್ಥಕ್ಕೆ ಮೂಲವು; ಇದು ಹುಟ್ಟಿದೆ ಇದ್ದರೆ ಜೀನ್ಯತಳು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದನು. ಅಯ್ಯೋ! ಮನುಷ್ಯನು ಇದೇ ಪ್ರಕಾರ ತನ್ನ ಕರ್ಮಫಲಕ್ಕಾಗಿ ಎರಡನೆ ಯುವರ ಮೇಲೆ ತಪ್ಪು ಹೊರಿಸುತ್ತಾನೆ!

ಆವೊತ್ತಿನಿಂದ ಆ ನಿರ್ದೋಷಿಯಾದ ಕೂಸಿನ ಮೇಲೆ ಹುಸೇನಖಾನನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯಕ್ಕೆ ಒದಲಾಗಿ ಬೇಸರವು ತಲೆದೋರಿತು. ತಾಯಿ ಇಲ್ಲದ ಸರದೇಶಿಯು ದಾದಿಯ ಮೊಲೆ ಹಾಲಿನಿಂದಲೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಹೇಗೋ ಬೆಳೆಯಹತ್ತಿತು.

೩

ಜೀನ್ಯತ ಉನ್ನೇನಾನು ತೀರಿಕೊಂಡು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳು ಆದವು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹುಸೇನಖಾನನಿಗೆ ಕೆಲವು ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದ್ದವು. ಈಗ ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಲಕಬಾಲಿಕೆಯರ ಇಂಪಾದ ದಸಿಯು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೇಳಿಸುವದು. ಹಲವು ತರವ ಗುತ್ಸವಗಳಿಂದ ಆನಂದವೇ ಆನಂದವಾಗಿತ್ತು.

ಸರದೇಶಿಯಾದ ಘರೀಬನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತಾಯಿ ಇಲ್ಲ. ಅವನ ಉಳಿದ ತಮ್ಮಂದಿರೂ ತಂಗಿಯರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯವರ ಹತ್ತರ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ; ಸ್ವಾಮೀ

ಲೆ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ; ಹಟ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ; ಬೇಕಾದದ್ದನ್ನು ಬೇಡಿ ಇಸಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಆಗ ಫರೀದನು ಮಾತ್ರ ವೋರೆಯ ಒಣಗಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿಕೋಗಿ ತನ್ನ ಪ್ರೇಮದ ದಾದಿಯ ಮೈಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಕಣ್ತುಂಬ ನೀರು ತಂದು ಹೊರಳಾಡುವನು. ಅವನ ಕಷ್ಟದ ಸುದ್ದಿಯು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅವನ ಪ್ರೀತಿಯ ದಾದಿಗಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು !

ಹುಸೇನಖಾನನು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಫರೀದನ ವೋರೆಯ ನೋಡಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಜಿಡುವನು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಪುತ್ರಲಾಲನ ಸೌಖ್ಯಕ್ಕೆ ಎರವಾದ ತನ್ನ ಜೀನ್ಮತಳನೆನಪು ಆಗುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಕರುಳೆಂದೋ, ತಾಯಿಯಿಲ್ಲದ ಪರದೇಶಿಯೆಂದೋ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಆತನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಗನ ವಿಷಯವಾಗಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯವೂ ಅಂತಃಕರಣವೂ ತುಂಭಿ ತುಳುಕುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಆ ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಮಕ್ಕಳು ಬಳಿಗೆ ಬರುವಾಗಲೆ ಹುಸೇನನ ಮನಸ್ಸು ಬೇರೆ ವಿಧವಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸಣ್ಣವನಾದರೂ ಫರೀದನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಆ ಹುಡುಗರು ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಲೆ ಫರೀದನು ವೋರೆ ತಿರಿವಿಕೊಂಡು ಮೆಲ್ಲನೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ದೂರ ಸರಿದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಫರೀದನಿಗೆ ಐದು ವರ್ಷಗಳು ತುಂಬಿವವು. ಅವನು ಒಂದು ದಿನ ತಂದೆಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡು “ ಅಪ್ಪಾ, ಒಂದು ದುಡ್ಡು ಕೊಡೋ ” ಎಂದು ಹಟಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹುಸೇನಖಾನನು ಹುಡುಗನ ಹಟವನ್ನು ನೋಡಿ ಮನಸ್ಸು ಕಿಂಕರ ಮಾಡಿದನು. ತಂದೆಯ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಿನ ಬೇಸರವು ವೋರೆಯ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿತು; ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಒಡೆದು ತೋರಿತು. ಆಗ ಆ ಪರದೇಶಿ ಕೂಸು ಬಹಳ ನೊಂದುಕೊಂಡಿತು. ತಂದೆಯ ಪ್ರೀತಿಯು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಆ ಬಾಲಕನು ತಿಳಿದನು. ಆ ಮಗುವಿನ ಕೋಮಲವಾದ ಮನಸ್ಸು ಈ ಕಷ್ಟವನ್ನು ತಾಳಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನು ಅಳತೊಡಗಿದನು

ಇದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ “ ಲಾ ಎಲಾಹ ಇಲ್ಲಲ್ಲಾ ” ಎನ್ನುತ್ತ ಒಬ್ಬ ಫಕೀರನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ಅಳುತ್ತಿರುವ ಆ ಬಾಲಕನ ವೋರೆಯನ್ನು ನಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ ಬೆರಗಾಗಿ, “ ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೇ, ಯಾವನನ್ನು ಒಂದಾನೊಂದು ದಿನ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಬಾದಶಹನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವೆಯೋ, ಅವನನ್ನು ಈ ದಿನ ಒಂದು ದುಡ್ಡಿಗಾಗಿ ಅಳಿಸುವಿಯಾ? ಇದೇನು ನಿನ್ನ ಚಮತ್ಕಾರವಾದ ಆಟವು! ” ಎಂದನು. ಫಕೀರನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಹುಡುಗನು ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಆತನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತನು. ಹುಸೇನಖಾನನು ಫಕೀರನ ಕಡೆಗೆ ಕೋಪಗೊಂಡು ನೋಡಿಸನು

ಫಕೀರನು ಭಕ್ತಗಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಣದೊಳಗೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆ ಏನೋ ಯೋಚಿಸಿ ಹುಸೇನಖಾನನು ಉಸ್‌ಮಾನ್, ಎಂದು ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನನ್ನು ಕರೆದನು. ಸೇವಕನು ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ' ಸಲಾಂ ' ಮಾಡಿ ನಿಂತನು. ಹುಸೇನನು ಅವನಿಗೆ- " ಒಬ್ಬ ಫಕೀರನು ಇದೇ ಈಗ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕೆಲವು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಬಾ " ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಸೇವಕನು ಕರೆತರುವದಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ಉಸ್ಮಾನನು ನಾಲೂಕು ಕಡೆಗೆ ಹುಡುಕಿ ತಿರುಗಿ ಬಂದನು. ಮತ್ತೆ ' ಸಲಾಂ ' ಮಾಡಿ " ಜನಾಬ, (ಒಡೆಯ ರೇ) ಫಕೀರನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಎತ್ತ ಹೊರಟು ಹೋದನೋ ಎಲ್ಲರೂ ತನುಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. " ಎಂದನು. ಹುಸೇನಖಾನನು ಮತ್ತೆ ವಿಚಾರಮಗ್ನನಾದನು.

ಮುಂದೆ ಎಷ್ಟೋ ದಿವಸಗಳು ಹೊರಟುಹೋಗಿವೆ. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಫರಿದನ ಮೇಲೆ ಹುಸೇನಖಾನನ ಪ್ರೀತಿಯು ಬಹಳವಾಗಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂತು.

ತಂದೆಯ ಅನಾಹರ, ಮಲತಾಯಂದಿರ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು, ಮಲತಮ್ಮಂದಿರ ಮತ್ತರ ಇವೆಲ್ಲವು ಬಾಲಕನಾದ ಫರಿದನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಭೀಸರವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದವು.

ಇಷ್ಟೊಂದು ಅನಾಹರ- ಅಪ್ರೀತಿ- ದ್ವೇಷಗಳು ಸುತ್ತುಗಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಭದ್ರವಾದ ಪ್ರೇಮದ ಮನೆಯಿತ್ತು. ಫರಿದನು ದಾದಿಯ ವಕ್ಷಸ್ಥಳವ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿ ಎಲ್ಲ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಕ್ರೂರವಾದ ದೈವವು ಅವನಿಗೆ ಈ ಸುಖವನ್ನು ಬಹಳ ದಿವಸ ಅನುಭವಿಸಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ಫರಿದನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತ ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತ ಆ ಪ್ರೀತಿಯ ದಾದಿಯು ಪರಲೋಕಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದಳು. ತಾಯಿಯಿಲ್ಲದ ಪರದೇಶಿಗೆ ಇನ್ನು ವಿಶ್ರಾಂತಿಯ ಸ್ಥಳವೇ ಇಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಈಗ ಫರಿದನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಬೇಸರ, ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ಹಗತನಗಳೇ ತೋರುತಲಿದ್ದವು. ಬಾಲಕನಿಗೆ ಈ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತಾಳುವದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಒಂದು ದಿವಸ ತಂದೆಯ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಮಮತೆಯಿಲ್ಲದ ತಂದೆಗೆ ಮಗನನ್ನು ಗೊತ್ತು ಹಚ್ಚಿಸುವದು ಅವಶ್ಯವೆಂದು ತೋರಲಿಲ್ಲ !

೪

ಜನನವಾದ ಪ್ರದೇಶದೊಳಗಿಂದ ಜೋನಪುರಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೆ ಬಾಲಕನು ಆ ಹಾದಿಯಿಂದ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಆತನ ಮೋರೆಯ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಹೇಗೋ ಸುಂಗಿಕೊಳ್ಳುವ ಭಾವವು ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಹಸಿವೆ ಒಳಲಕೆಗಳಿಂದ ಆತನ ಮುದ್ದು ಮೊಗವು ಬಾಡಿ ಬಿಂಡಾಗಿತ್ತು. ಬಾಲಕನು ಎಲ್ಲೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಎದುರಿಗೆ ನೋಡುತ್ತ ಸುಮ್ಮನೆ ಸಾಗಿದ್ದನು. ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ಹಿಂದುಗಡೆಯಿಂದ ಯಾರೋ ಪ್ರೀತಿಯು ಸ್ವರದಿಂದ 'ಫರಿದ' ಎಂದು ಕರೆದಂತಾಯಿತು. ಹುಡುಗನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು. ಕಾರ್ತಿಕಮಂತದಯೆಯಂತೆ ಒಬ್ಬ ಫಕೀರನು ಸೋಪದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಫರಿದನು 'ಸಲಾಂ' ಮಾಡಿ ತಾವೇ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದಿರೋ? ಯಾಕೆ ಕರೆದಿರಿ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಫಕೀರನು ಮಗುವೇ, ನಾನೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದನು. ಈಗ ನೀನು ಎತ್ತಿ ಹೊರಟಿರುವೆ? ಈ ಅಗ್ಗಾರದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವರೂ ಕೂಡ ಒಬ್ಬರೆ ಹೋಗಲಾರರು. ನೀನು ಸಣ್ಣವನು. ಇಂಥ ನಾಹಸವನ್ನು ಏಕೆ ಮಾಡುವೆ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಫಕೀರನ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ದಯಾರಸವು ತುಂಬಿ ತುಳುಕುತ್ತಿತ್ತು. ನೋಟದಲ್ಲಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯವು ಹೊರಸೂಸುತ್ತಿತ್ತು. ಫರಿದನು ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಿಂದ ಈ ತರದ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಫಕೀರನ ಕಯಾಳುತನವನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಬಾಲಕನ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಿನ ದುಃಖವು ಹೊರಬಿತ್ತು. ಆಗ ಅವನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟನು. ಫಕೀರನು— ಮಗುವೇ, ಅಳಬೇಡ. ನೀನೇನೂ ನನಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದದ್ದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಲ್ಲೆನು. ದೇವರು ನಿನಗೋಸ್ಕರ ಈ ಹಿಂದುನ್ನಾನದ ಕಿರೀಟವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಹತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಧೈರ್ಯತಾಳು; ನನ್ನೊಡನೆ ಬಾ; ಎಂದನು. ಫರಿದನು ಫಕೀರನ ಸಂಗಡ ಜೋನಪುರಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು.

ಜೋನಪುರದ ಒಂದು ಓಣಿಯಲ್ಲಿ 'ಶಾಹೇನಶಾ' ಎಂಬ ಒಬ್ಬ ಸಾಧು ಪುರುಷನಾದ ಫಕೀರನ ಗುಡಿಸಲು ಇತ್ತು. ಶಾಹೇನಶಾನ ತೇಜಸ್ವಿಯಾದ 'ಅಕಾರ'ವನ್ನು ನೋಡಿ ಆನಂದಬಡುವದಕ್ಕೂ ಆತನ ಬಾಯಿಂದ ಪುಣ್ಯಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಧನ್ಯರಾಗುವದಕ್ಕೂ ಪ್ರತಿ ದಿವಸ ನೂರಾರು ಜನರು ಆತನ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಜೋನಪುರದ ನವಾಬನಾಗಿದ್ದ ಮಾಮೂದಶಾಲೋಹಾನಿಯು ಶಾಹೇನಶಾನ

ಶಿಷ್ಯನು. ಲೋಹಾನಿ ನವಾಬನು ದಿನಾಲು ಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆ ಗುರುವಿನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಆತನ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಶಾಹೇನಶನು ಎಲ್ಲಿಂದಲೂ ಒಬ್ಬ ಶೇಜಸ್ವಿಯಾದ ಚಿಕ್ಕ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕರೆತಂದು ಬಹು ದಿವಸಗಳಿಂದ ಜೋಕೆಮಾಡುತ್ತಾನೆಂಬುದು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆಗ ಶಾಹೇನ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲ ಒಂದು ದಿವಸ ನೋಡುವದಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆ ಶಿಷ್ಯನ ನಿಲುವಿಕೆ ಎತ್ತರ. ಹಣೆಯು ಹೊಳವುಳ್ಳದ್ದು. ಮುಖವು ಶೇಜಃವುಂಜವಾದದ್ದು. ಕಣ್ಣು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದಂಥವು. ಶಾಹೇನಶನ ಒಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಆ ಶಿಷ್ಯನು ಸೇವಿಸಾದಿಯು ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಫರಿದನ ಕಡೆಗೆ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಶಾಹೇನಶನು ಕೆಳಗೆ ಬರೆದ ಕವಿತೆಯ ಅರ್ಥವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

“ ಜಬ್ ತಲಕ್ ಹಾಯೆ ಜಿಂದಗನಿ ಯೋದಲಾಹಿ ಕೀಜಿಯೋ |

ಜಸ್ ಕದರ್ ತೈಫೀಕ ಹೋ ರೋಹಲಿಲ್ಲಾಹ ದೀಜಿಯೋ || ”

ಭಗವಂತನನ್ನು ನೆನೆಸುವುದು, ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತಿಯನ್ನು ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ದಾನ ಮಾಡುವುದು ಇವೆರಡು ಎಲ್ಲ ನೀತಿಗಳ ಸಾರವು. ಫರಿದನೆ, ಬಾಳುವೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಮಹಾವಾಕ್ಯವನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳು. ಮನುಷ್ಯನು ಈ ಎರಡು ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದಿರುವನು. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸವು ಇನ್ನಾವದೂ ಇಲ್ಲ.

೫

ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳು ಸಮು ಹೋದವು. ಬಾಲಕನಾಗಿದ್ದ ಫರಿದನು ಈಗ ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಫರಿದನ ಮೇಲೆ ಶಾಹೇನಶನ ಪ್ರೀತಿಗೆ ವಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ಆತನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಫರಿದನು ಕಾವ್ಯ ಇತಿಹಾಸ, ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ, ರಾಜನೀತಿ, ಯುದ್ಧನೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದನು.

ಎಂದಿನಂತೆ ಒಂದು ದಿನ ಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆ ಮಾಮೂದಶನು ಶಾಹೇನಶನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದನು. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಭವಿಷ್ಯತ್ಕಾಲದ ಸ್ಥಿತಿಯ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಆ ವೃದ್ಧನಾದ ಸಾಧುಪುರುಷನೊಡನೆ ಆತನು ಹಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದನು. ಫರಿದನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದನು.

ಮಾಮೂದಶಾನು— “ ಸ್ವಾವಿಾ, ದಿಲ್ಲಿಯು ಮೊಗಲರ ಕೈಸೇರಿತು. ಇಬ್ರಾ ಹಿಮ ಲೋಡಿಯು ಪಾಣಿಪತ್ತದ ಸಂಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಮೊಗಲರ ಸ್ವತಾಪಾಗ್ನಿಗೆ ಆಹು ತಿಯಾದನು ಗೆಲುವಿನಿಂದ ಸೊಕ್ಕಿಗೇರಿದ ಮೊಗಲರಿಗೆ ಕೇವಲ ದಿಲ್ಲಿಯೊಂದರಿಂದ ತೃಪ್ತಿಯಾದೀತೆಂದು ತೋರುವದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾವಿಾ, ಪಠಾಣರ ಸ್ಥಿತಿಯು ಮುಂದೆ ಹೇಗಾ ದೀತೆಂದು ತಮಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ? ” ಎಂದನು.

ಶಾಹೇನಶಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ— “ ಮಗನೇ, ಮೊಗಲರ ಆಶೆಯು ಅಪರಿಮಿತವಾದದ್ದು. ದಿಲ್ಲಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರು ತೃಪ್ತರಾಗುವದಿಲ್ಲ. ದೇವರ ಸಂಕಲ್ಪವು ಹೇಗೆ ಇರುವದೋ ತಿಳಿಯದು. ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ದೂರ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರೂ ಮೊಗಲರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ಬಂಗಾಲದ ವರೆಗೂ ಬಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ತೋರುವದು. ಆದರೆ ಮೊಗಲರು ವಿಲಾಸ ಪ್ರಿಯರು; ಅವರಿಗೆ ತಾವು ಸಮರ್ಥರೆಂಬ ಗರ್ವ ಬಹಳ; ಸೊಕ್ಕಿಗೇರಿದ ಆ ಮೊಗಲರ ಐಶ್ವರ್ಯವು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಉಳಿಯಲಾರದು. (ಫರಿದನ ಕಡೆಗೆ ಕೈಮಾಡಿ) ಈ ತರದ ತರುಣರಿಂದ ಪಠಾಣರ ಗೌರವದ ವುನರುದ್ಧಾರವು ಆಗಬಹುದು. ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಬಳಿಕ ಮುಝಕನಾದ ಆ ತಪಸ್ವಿಯು ಮತ್ತೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಲೋಹಾನಿ ನವಾಬನು ಉತ್ಸುಕತೆಯಿಂದ ಆ ಧ್ಯಾನಮಾಡುವ ಯೋಗಿಯ ಮೋರೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದ ಬಳಿಕ ಶಾಹೇನಶಾನು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದನು. ಸ್ನೇಹದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಮೂದಶಾನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ ಮಗನೇ, ದೂರದೂರ ನೋಡಿದಂತೆ ಪಠಾಣರ ಭಾಗ್ಯ ಕಾಶದ ಮೇಲೂ ಭಯಂಕರವಾದ ಮೋಡಗಳು ತೇಲಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾಣುವದು. ಪಠಾಣರು ರಾಜಧರ್ಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವದಿಲ್ಲ ನುಡಿದಂತೆ ನಡಿಯುವದಿಲ್ಲ. ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಮಾಮೂದಶಾನು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಹಾಕಿದನು. ಕೆಲಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಲೋಹಾನಿ ನವಾಬನು ಮೋರೆ ತಿರುವಿ ಫರಿದನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ಆ ತರುಣ ತೇಜಸ್ವಿಯಾದ ಮೂರ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಆತನ ಕಣ್ಣುಗಳು ನೆಲೆಗೊಂಡವು. ಅವನ ಮನಸಿನಲ್ಲಿ- ಶಾಹೇನಶಾನು ಈ ತರುಣನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜ; ಈತನು ದೊಡ್ಡ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನಂತೆ ತೋರುತ್ತಾನೆ. ದೇವರು ಇವನನ್ನು ಮಹಾಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿಸಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ; ಎಂದು ಭಾವನೆ ಹುಟ್ಟಿತು.

ಮಾಮೂದಶಾನು ಫರಿದನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು ಶಾಹೇನಶಾನು- ಮಾಮೂದ, ಏನು ನೋಡುತ್ತಿರುವೆ? ಎಂದನು.

ಈ ಹುಡುಗನು ತಮ್ಮ ಅನಂತ ಆಶೀರ್ವಾದಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದ ಸ್ವೀ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆನು; ಎಂದು ಆತನು ಹೇಳಿದನು.

ಶಾಹೇನಶಾನ ವೋರೆಯ ಮೇಲೆ ಮಂದಹಾಸವು ಕಾಣಿಸಿತು.

ಮಾಮೂದಶಾನು- ಸ್ವಾವಿೂ, ತಮ್ಮ ಈ ತರುಣ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ನನ್ನ ಬಳಿಯ ಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಹುದೇ? ನನ್ನ ಹತ್ತರ ಇವನಿಗೆ ಅನಾದರವು ಉಂಟಾಗಲಾರದು; ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಶಾಹೇನಶಾನು ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸಿದನು. ಅಂದಿನಿಂದ ಘರಿದಖಾನ ನು ಲೋಹಾನಿ-ಮಾಮೂದಶಾನ ಸಂಗಡಿಗನಾದನು.

೬

ದು ದಿನ ಜೋನಪುರದ ಸೊಪದಲ್ಲಿರುವ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಮೂ ದಶಾನು ದಂಡಿನೊಡನೆ ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತ ನಡಿದಿದ್ದನು.

ಮುಂದೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ದಂಡಾಳು ಓಡಿ ದಮ್ಮು ಹತ್ತಿ ತೇಗುತ್ತ ಬಂದು- “ ಜಹಾಪನಾ, ಎದುರಿಗಿರುವ ಝೂಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಯಂಕರವಾದ ಹುಲಿಯು ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆಮಾಡುತ್ತಿರುವದು. ” ಎಂದು ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಆಗ ಮಾಮೂದಶಾನು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡುತ್ತ ಮುಂದೆ ನಡೆದನು. ದೂರದಿಂದಲೇ ಆ ಹುಲಿಯು ಭಯಂಕರವಾದ ಆಕಾರವು ಕಣ್ಣಿಗೆ ನೀಳಲು ಆತನಿಗೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವ ಧೈರ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ದೊಡ್ಡ ಹುಲಿ ಗನ್ನು ಅವನು ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು ತನ್ನ ದಂಡಾಳುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು- ಎಲೈ ವಿರರೆ, ನನ್ನ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಹುಲಿ ಯನ್ನು ಒಬ್ಬನೇ ಹೋಗಿ ಎದುರಿಸುವ ಶೂರಪುರುಷನು ಯಾವನಾದರೂ ಇರು ತ್ತಾನೆಯೋ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಭಯಂಕರವಾದ ಹುಲಿಯು ಝೂಡಿನ ನಡುವೆ ಒಂದು ಮರದ ನೆರ ಕೆನಲ್ಲಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ದೂರದಿಂದ ಅದರ ಕ್ರೂರವಾದ ಆಕಾರವನ್ನು ಕಂಡು ವಹಾಮಹಾ ವಿರರು ಕೂಡ ಕೈಕಾಲು ಬಿಟ್ಟರು. ಆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಬಾಯಿಗೆ ಬೀಳುವ ಸಾಹಸವನ್ನು ಯಾರು ಮಾಡಬೇಕು? ನವಾಬನ ಪ್ರಶ್ನೆ ಯಾವಿಂವಲೂ ಗುತ್ತರವೇ ಇಲ್ಲ. ಮಾಮೂದಶಾನು ಉತ್ತರವು ದೊರೆತೀತೆಂಬ

ಆಶೆಯಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದ ವೀರವುರುಷರ ಮೋರೆಗಳನ್ನು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಆ ವೀರ ಸೇನಾಪತಿಗಳು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಶೇ ಕೆಳಗೆ ಮೋರೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ತರುಣನು ನವಾಬನ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತು ಸಲಾಂ ಮಾಡಿ- “ ಜಹಾಪನಾ, ತಮ್ಮ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇದ್ದರೆ ಈ ದಾಸನು ಈ ಕತ್ತಿಯೊಂದನ್ನು ಮಾತ್ರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆ ಹುಲಿಯು ಎದುರಿಗೆ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧನಿರುತ್ತಾನೆ ” ಎಂದನು.

ವಾಮೂದಶಾನು ಹಿಗ್ಗಿ ಫರಿಸ, ನಿನ್ನ ನಾಹಸಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿದನು. ನೀನು ಪಠಾಣರ ಮಾನವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವೆ, ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ; ಎಂದನು.

ಫರಿದನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡುತ್ತ ಹುಲಿಯು ಮಲಗದ ಝೂಡಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಅದರ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ವೊಳಕಾಲೂರಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ‘ ಆವ್ ’ ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ ಮಲಗಿದ ಹುಲಿಯನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು.

ಹುಲಿಯು ಎಚ್ಚತ್ತಿತು. ಒಂದು ಬಾರಿ ಕೆಟ್ಟ ಮೋರೆಮಾಡಿ ಫರಿದನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿತು. ಈ ಭಯಂಕರವಾದ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ನವಾಬನ ಸೈನಿಕರು ದೂರ ಸರಿದು ಬಂದರು.

ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸೇನಾಪತಿಗಳು ಆ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಒತ್ತಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿದು ಬಂದು ನಿಂತು ತಮ್ಮತಮ್ಮೊಳಗೆ- ನಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಹುಡುಗನು; ತಲೆ ಮೇಲಿನ ಮಾಂಸವೂ ಕೂಡ ಹಾರಿಲ್ಲ. ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುವ ಸತಂಗದಂತೆ ತಾನಾಗಿ ಬೇಡಿ ಬಯಸಿ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಬಾಯಿಗೆ ಬಿದ್ದನು; ಎಂದು ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹುಲಿಯು ಸಿಡಿಲಾ ಹೊಡೆದಂತೆ ಒಮ್ಮೆ ಗರ್ಜನೆ ಮಾಡಿತು. ಆ ಭಯಂಕರವಾದ ಗರ್ಜನೆಯಿಂದ ವನಪ್ರದೇಶವೆಲ್ಲ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಗೊಂಡಿತು. ಆನೆ, ಕುದುರೆ, ಕಾಲಾಳುಗಳು ದಿಕ್ಕುದಿಕ್ಕಿಗೆ ಓಡಿವವು. ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಎಡವಿ ಮುಕ್ಕರಿಸಿ ಸತ್ತು ಸತ್ತು ಉಳಿದರು.

ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸದ್ದಿಲ್ಲ ಅಡಗಿತು. ಸೊಕ್ಕಿಗೆ ಬಂದ ಫರಿದನನ್ನು ಕೊಂದು ಹುಲಿಯು ದಟ್ಟಡವಿಯನ್ನು ಸೇರಿತೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಭಾವಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ನೋಡುವವಕ್ಕೆ ಯಾರಿಗೂ ಧೈರ್ಯವು ಸಾಲಲಿಲ್ಲ.

ಎಲ್ಲರೂ ಆ ತರುಣ ಫರಿದನ ತಿಳಿಗೇಡಿತನವನ್ನು ಹಲವು ಬಗೆಯಿಂದ ನಿಂದಿಸುವದರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಆತನು ರಕ್ತದಿಂದ ಕೆಂಪಗಾದ ಕತಿಯನ್ನು ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ನಾವಕಾಶವಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು

ಡುತ್ತ ಬಂದು ಮಾಮೂದಶಾನಿಗೆ ಸಲಾಂ ಮಾಡಿ ಆ ಹುಲಿಯ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟನು

ಆಗ ಅನಂದದಿಂದಲೂ ಅಶ್ವರ್ಯದಿಂದಲೂ ಮಾಮೂದಶಾನು — ಪರಾಣ ವೀರನೇ, ನಿನ್ನ ಶೌರ್ಯವು ಶೇರನಿಗೂ (ಹುಲಿಗೂ) ವಿೂರಿರುವದು. ಇಂದಿನಿಂದ ನಿನಗೆ ' ಶೇರಖಾನ ' ಎಂದು ಕರೆಯುವೆನು. ಎಂದನು.

ಜುರುಲಕ್ಷ್ಮಿಯಿಂದ ಮೆರೆಯುವ ಶೇರಖಾನನು ಅಂದಿನಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಸರದಾರ ನಾಗಿ ಮಾಮೂದಶಾನ ಮಂತ್ರಿಯೂ ಆದನು.

೭

ಕದಲ್ಲಿ ಪರರ ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನು ಸಹಿಸುವ ಜನರು ವಿರಳ. ಆ ದಿನ ಮೊದಲೊಂದು ಶೇರಖಾನನಿಗೆ ಬಹು ಜನ ವೈರಿಗಳುಂಟಾದರು.

ನಿಷ್ಕಾರಣವಾದ ವೈರದಿಂದಲೂ, ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ತುಂಬಿದ ನೀಚ ಜನರ ಪೋಸದ ನಡವಳಿಯಿಂದಲೂ ಬೇಸತ್ತು ಶೇರಖಾನನು ಜೋನಪುರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿ ಈ ವಾತನ್ನು ಶಾಹೇನಶಾನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು.

ಆಗ ಶಾಹೇನಶಾನು ಆತನಿಗೆ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿದನು -- " ಮಗ ನೇ, ಜೋನಪುರದ ಹೇಡಿಗಳಾದ ಕುರುಬರು ಹುಲಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅಂಜಿರುವರು. ಅದಕ್ಕೇ ಈ ವೆರವು. ಇದೀಗ ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಭಾವವು. ಇದಕ್ಕೋಸುಗ ದುಃಖಬಡಬೇಡ ಮಾಮೂದಶಾನ ಅನಂತರ ಜೋನಪುರದಲ್ಲಿ ಲೋಹಾನಿಯವರ ಅರಸೋತ್ತಮಿಯು ನಿಲ್ಲುವದಿಲ್ಲ. ಭೂವನಿತೆಯು ನೀರಪುರುಷರಿಗೆ ಮಾಲೆ ಹಾಕುವಳು.

.. ಈಗ ನೀನು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡು; ಅಲ್ಲಿ ಮೊಗಲರ ಅಧಿಕಾರವು ನೆಲೆಗೊಂಡಿರುವದು. ನೀನು ಮೊಗಲರ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಅವರ ಯುದ್ಧ ಕೌಶಲ್ಯ ಮತ್ತು ದೌರ್ಬಲ್ಯ ಈ ಎರಡನ್ನೂ ಮನಸ್ಸುಗೊಟ್ಟು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳು. ಮಗನೇ, ನಿನಗೆ ಮೊಗಲರ ಸಿಂಹಾಸದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಸುದಿವಸವು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಬರುವದು. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪರಾಣರ ಗೌರವದ ಪುನರುದ್ಧಾರದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ದೇವರು ನಿನಗೆ ಬುಟ್ಟಿಸಿದಾನೆ. "

“ ಆದರೆ ಮಗನೇ, ಧರ್ಮಮಾರ್ಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಡೆಯಬೇಡ; ವಿಶ್ವಾಸಘಾತು ಕನಾಗಬೇಡ; ನೀನು ಧರ್ಮವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದರೆ ಧರ್ಮವು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡುವದು.”

ಶಾಹೇನಶಾನ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಶೇರಖಾನನ ಪೂರೆಯು ಅರಳಿತು. ಶಾಹೇನಶಾನಿಗೆ ತಲೆವಾಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಶೇರನು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಸುಕ್ರಿಯ ಕಾಳಗದಲ್ಲಿ ಜಯಪಡೆದು ಬ ಬರನು ಆನಂದನಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದನು. ಈ ಆನಂದದ ಉತ್ಸವವನ್ನು ಮಾಡಿದ ದಿನವೇ ಶೇರಖಾನನು ದಿಲ್ಲಿಯ ದರಬಾರಿಗೆ ಬಂದನು.

ಒಬ್ಬ ತುರುಕ ದ್ವಾರಪಾಲಕನು ಅವನನ್ನು ಬಾದಶಹನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಶೇರನು ಕುರ್ಣಿಶ್ (ಪ್ರಣಾಮ) ಮಾಡಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು.

ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮೊಗಲ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯು ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕಾಲಿನಿಂದ ತಲೆಯ ಎರೆಗೆ ನೋಡಹತ್ತಿದನು. ಶೇರಖಾನನ ಎತ್ತರವಾದ ನಿಲುವಿಕೆಯನ್ನೂ, ವಿಶಾಲವಾದ ಭಾಲಪ್ರದೇಶವನ್ನೂ, ತೇಜಸ್ವಿಯಾದ ಮುಖವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ- ಪಠಾಣನೆ, ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದ ಕಾರಣವೇನು? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಶೇರಖಾನನು ಮತ್ತೆ ಕುರ್ಣಿಶ್ ಮಾಡಿ-“ ಜೀಯಾ, ಈ ಸೇವಕನು ಬಾವಶಾಹಿ ಸರಕಾರದ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಬಂದಿರುತ್ತಾನೆ ” ಎಂದು ಬಿನ್ನಯಿಸಿದನು.

ಬಾಬರ- ನೀನು ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತಕ್ಕವನೆಂಬದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ಮೊಗಲರು ನೀನು ನಮ್ಮ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ಸೇರುವರೆ ನಿನಗೆ ಪಠಾಣರೊಡನೆ ಯುದ್ಧಮಾಡಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗವು ಬರುವದೆಂಬವನ್ನು ನೀನು ಅಲೋಚಿಸಿರುವಿಯಾ?

ಶೇರಖಾ- ಜೀಯಾ, ತಾವು ದೇವರ ಅಪ್ಪಣೆಯಿಂದ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳಾಗಿರುವಿರಿ. ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣವು ಮೆಚ್ಚುವಾದರೂ ಅರ್ಥಮಾಡುವಾಗಲಾರದೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಶೇರಖಾನನ ಮಾತು ಮುಗಿಯುವದರೊಳಗೆ ಬಾದಶಹನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಅವಿೂರನು- ಕುರಾಣವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಆಣೆ ಮಾಡಿದ ಹೊರತು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪಠಾಣನಿಗೂ ಒರಿಯ ನಂಬಿಗೆಯ ಮಾತಿನಿಂದ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಕೊಡಲಾಗುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಬಾದಶಹನು ಅವಿೂರನ ಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಕುರಾಣವು ತಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಶೇರನು ಕುರಾಣವನ್ನು ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಆಣೆ ಮಾಡಿ ಮೊಗಲ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಕುದುರೆ ಸವಾರನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟನು.

ಅದೇ ದಿವಸ ಸಂಜೆಯ ಮುಂಜೆ ಶರಣನು ಕೋಟೆಯೊಳಗೆ ಒಂದು ಏಕಾಂತ ಸ್ಥಳದೊಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಎಷ್ಟೋ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ರಾಜ್ಯಲೋಭವು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಆಣೆ ಮಾಡಿ ಮೊಗಲರ ದಾಸ್ಯವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತೆಂಬ ಸನಹಿಗೆ ಬಂದಕೂಡಲೆ ಅವನ ಆತ್ಮವು ಗ್ಲಾನಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿತು. ಮತ್ತು ಅವನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ- ಮೊಗಲರು ಏನು ಮಾಡರು? ಕುರಾಣವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆಣೆ ಮಾಡಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಆಪರಿಚಿತ ಮನುಷ್ಯನ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಗೆಯುಳ್ಳವರು. ಇವರಿಗೆ ನಂಬಿಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ—

ಆಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಾಹೇನಶಾನು ಉಪದೇಶಿಸಿದ ಮಂತ್ರವು— “ ವಿಶ್ವಾಸಘಾತುಕನಾ ಗರ್ಜೇಡಃ ನೀನು ಧರ್ಮವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದರೆ ಧರ್ಮವು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡುವದು ” ಎಂಬುದು ಸನಹಿಗೆ ಬಂತು. ಕೆಲಕೊತ್ತು ಅವನ ಆ ವಿಚಾರವು ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಿಂತಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮತಿ ಕುಮುತಿಗಳ-ವಿಶ್ವಾಸ ಕವಟಗಳ- ಬಡಿದಾಟಕ್ಕೆ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಕವಟಕ್ಕೆ ಗೆಲುವಾಯಿತು. ಆಗ ಶರಣನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದೇನೆಂದರೆ- ಎಷ್ಟಾದರೂ ಶಾಹೇನಶಾನು ಫಕೀರನು (ಸನ್ಯಾಸಿ). ಆದ ಫಕೀರನರ ಮಾತು. ರಾಜನೀತಿಯಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮಸಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆವರೆ ಪುಣ್ಯವು ದೊರೆಯಬಹುದು; ರಾಜ್ಯವು ದೊರೆಯಲಾರದು ಸನಗೆ ಪುಣ್ಯವು ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಸುಖಿಯಾಗುವೆನು

ಸರಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಶರಣನನು ಆದಿನ ಮೊದಲೊಂದು ರಾಜ್ಯಲೋಭದಿಂದ ಕವಟದ ಕೈಗೆ ಸಿಲುಕಿಬಿದ್ದನು.

ಮೊಗಲರ ಸೈನಿಕನಾಗಿ ಶರಣನನು ಹಲವು ಯುದ್ಧಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಒಂದರ ಹಿಂದೊಂದು ದೇಶಗಳು ಮೊಗಲರ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವು. ಮೊಗಲರ ರಾಜನೀತಿಯನ್ನೂ ಯುದ್ಧ ಕೌಶಲವನ್ನೂ ಶರಣನನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿತುಕೊಂಡನು. “ ಮೊಗಲರು ಎಷ್ಟು ಪರಾಕ್ರಮಿಗಳೋ ಅಷ್ಟೇ ವಿಲಾಸಪ್ರಿಯರು. ರಣವಾನ್ಯಗಳ ಕತ್ತೋರವಾದ ಧ್ವನಿಯು ಅಡಗಿದ ಕೂಡಲೆ ಅವರ ಪಾಳಯದಲ್ಲಿ ಸತಾರ, ಸಾರಂಗ, ಮೃದಂಗ ಮೊದಲಾದ ವಾದ್ಯಗಳ ಕೋಮಲ ಧ್ವನಿಯು ವ್ಯಾಪಿಸುವದು.” ಎಂಬದನ್ನು ಅವನು ಅರಿತುಕೊಂಡನು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ವಿಲಾಸಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿದ ಸೋಮಾರಿಗಳಿಂದ ಏಳೆಯ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುವದು ಬಹಳ ಕಠಿಣವಾದ ಕೆಲಸವಲ್ಲವೆಂಬದಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ದೃಢವಾದ ನಂಬಿಗೆಯುಂಟಾಯಿತು.

ಮುಂದೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳು ಸಂದವು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಾಮೂದಶಾ ಲೋಹಾನಿಯು ಪರಲೋಕಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು. ಜೋನಪುರದಲ್ಲಿ ಪೂಗಲರ ವಿಜಯದ್ವಜವು ನೆಲೆಗೊಂಡಿತು. ಬಂಗಾಲ ಜಿಹಾರಗಳ ಪರಾಣ ಸುಭೇದಾರರು ದಿಲ್ಲಿಶ್ವರನ ಬಳಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಕಳಿಸಿ ಆತನು ಅಧಿರಾಜನೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು.

ಶೇರಖಾನನು ದಿಲ್ಲಿಯಿಂದ ಜಿಹಾರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟನು. ಯಾಕಂದರೆ— ಆಗ ಜಿಹಾರದ ನವಾಬನು ಪರಲೋಕವಾಸಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ ಅಲ್ಲವಯದ ಬಾಲಕನು ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯು ಬಾವಶಹನು ಶೇರಖಾನನನ್ನು ಆ ರಾಜ್ಯವುತ್ರನ ಕಾರಭಾರಿಯನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಶೇರಖಾನನಿಗೆ ಈ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಬಹಳ ದಿವಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೆನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜನೀತಿಯ ಕಸಟ ಕಂತ್ರದಿಂದ ಬಂಗಾಲ ಜಿಹಾರಗಳ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿದನು.

೮

ದಿವು ಮೇಲೆ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಘನವ ಬಾಲಕನು ಈಗ ಬಂಗಾಲ ಜಿಹಾರಗಳ ಸ್ವತಂತ್ರ ಅರಸನಾದ ಶೇರಶಹನೆನಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆತನ ಪರಾಕ್ರಮದಿಂದ ಬಂಗಾಲದ ನವಾಬನಾದ ಮಾಮೂದಶಾನು ಗೌಡನಗರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಹೋಗಿದ್ದನು. ಬಂಗಾಲದ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಗೌಡನಗರದಲ್ಲಿ ಶೇರಶಹನ ಸಿಂಹಾಸನವು ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

ದಿಲ್ಲಿಯು ಹುಮಾಯೂನ ಬಾದಶಹನು ದೂತರಿಂದ ಈ ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ತಿಳಿದು ಶೇರಶಹನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟನು. ಅಸಂಖ್ಯ ತಾರ್ತರ ಸೈನ್ಯವು ಗಂಗಾಪ್ರಪಾಹದಂತೆ ಪೂರ್ವಕ್ಕೆ ಸಾಗಿ ಬರಹತ್ತಿತು.

ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮುಂದೆ ಕುಮರೆ ಸವಾರರ ಒಂದು ಗುಂಪು. ಅದರ ಹಿಂದೆ ಮಾಗುವನ್ನು ಸರಿಮಾಡುವ ದಂಪಾಳುಗಳ ಗುಂಪು. ಅದರ ಹಿಂದೆ ತೋಫಿನ ಗಾಡಿಗಳು ಮತ್ತು ತೋಪು ಹಾರಿಸುವ ಸೈನಿಕರು. ಅದರ ಹಿಂದೆ ಪ್ರಚಂಡವಾದ ಕುದುರೆ ಸವಾರರ ದಂಡು. ಅದರ ಹಿಂದೆ ಕಾಲಾಳುಗಳು. ಕಾಲಾಳುಗಳ ಹಿಂದೆ ಬಾವಶಹನ ಪಿರವೂ ಅಂತಃಪುರವೂ, ಬೊಕ್ಕಸವೂ. ಇವುಗಳ ಹಿಂದೆ ಮತ್ತೆ ಕುದುರೆಯ ಸವಾರರು ಮತ್ತು ಕೆಲವು ತೋಫಿನ ಗಾಡಿಗಳು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಹೊರಟ ಅಪಾರವಾದ ಆ ಸೇನೆಯ ತುಳಿತಕ್ಕೆ ನೆಲವು ಅದರುತ್ತಿತ್ತು.

ನಿಹಾರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿವ ಕೂಡಲೆ ಬಾದಶಹನ ಸೇನಾಪತಿಯಾದ ರುಮಿ ಖಾನನು ಚುನಾರಗಡವನ್ನು ಮುತ್ತಿನನು. ರುಮಿಖಾನನು ತಾರ್ತರ ಜಾತಿಯವನು. ಮೊಗಲರು ದಂಡೆತ್ತಿ ಬಂದರೆಂಬದನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆ ಪರಾಣರು ಓಡಿ ಹೋಗುವರೆಂದೂ, ಚುನಾರಗಡವು ಯುದ್ಧಸಿಲ್ಲನೆ ಆನಾಯಾಸವಾಗಿ ದೊರೆಯುವದೆಂದೂ ಅವನು ನೋದಲು ತಿಳಿದಿದ್ದನು.

ಆದರೆ ದುರ್ಗಾಧಿಪತಿ (ಕೆಲ್ಲೆದಾರ) ಯಾವ ಗಾಜಿಖಾನನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಆತನ ಆ ಜ್ಞಮವು ದೂರವಾಯಿತು. ಆಗ ರುಮಿಖಾನನು ಲೋಡಿವಂಶದವರಂತೆ ಎಲ್ಲ ಪರಾಣರು ಫೀರ್ಯಾಪೀನರಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬವನ್ನು ಮನಗಂಡನು. ಖುದು ತಿಂಗಳು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದರೂ ಆ ತಾರ್ತರ ಸೇನಾಪತಿಗೆ ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲವನ್ನು ತೆರೆಯುವದಕ್ಕೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಹುಮಾಯುನ ಬಾದಶಹನಿಗೆ ಅತಿಶಯವಾದ ಕೋಪವು ಬಂದಿತು. ಆಗ ಅವನು ರುಮಿಖಾನನನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರಿಸಿ-“ ಮೊಗಲರು ಸಾಯುವದಕ್ಕೆ ಹದ ರದ್ದನ್ನು ಇದೇ ಮೊದಲು ಕಂಡೆನು. ಚುನಾರಗಡವೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಅರ್ಧ ವರ್ಷವು ಹಿಡಿದ ಬಳಿಕ ಗೌಡದೇಶವನ್ನೆಲ್ಲ ವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಇಡೀ ಆಯುಷ್ಯವೂ ಕೂಡ ಸಾಲದೆಂದು ತೋರುವದು. ” ಎಂದು ಮಾತಾಡಿದನು. ಬಾದಶಹನ ಈ ತಿರಸ್ಕಾರದ ನುಡಿಯು ರುಮಿಖಾನನ ವರ್ವಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿತು. ನಾಚಿಕೆ, ಸಿಟ್ಟು ಇವುಗಳಿಂದ ಅವನ ಮಸ್ತಕದ ನರಗಳು ಉಜ್ಜಿದವು. ಮುಖವು ಕೆಂಪು ಗಾಯಿತು.

ಆದೇ ದಿವಸ ರಾತ್ರಿ ಸಾರ್ವಾರು ಮೊಗಲರು ಕೋಟೆಯನ್ನು ವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಕೋಟೆಯ ಗೋಡೆಗೆ ಕಬ್ಬಿಣದ ಮೊಳೆಗಳನ್ನು ಬಿಡೆದು ಅವುಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಮೇಲೆ ಏರಿ ಅವರು ಕೋಟೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ತಾರ್ತರರು ಜೀವದ ಹಂಗುದೊರೆದು ಕಾದುವದಕ್ಕೆ ಪರಾಣರು ಈಡಾಗಲಿಲ್ಲ. ರುಮಿಖಾನನು ಕೋಟೆಯನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿದನು.

ಗೆಲುವಿನಿಂದ ಗರ್ವಿತರಾದ ಮೊಗಲರು ಚುನಾರಗಡದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ದಿವಸ ವಿಲಾಸದಲ್ಲಿ ಕಳೆದು ಮುಂದೆ ಗೌಡನಗರಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿದರು.

ಶ್ರೀರಶಹನಿಗೆ ಈ ಎಲ್ಲ ವರ್ತಮಾನವು ತಿಳಿಯಿತು. ವಿಶ್ವಾಸಕರಾದ ಸೇನಾಪತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕರಿಸಿ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ “ ತಿಲಿಯಾಗಡಿ ” ಎಂಬಲ್ಲಿ ಮೊಗಲರ ಎದುರಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಆಲೋಚನೆ ಹೇಳಿದರು.

ಶೇರಶಾಸನನು ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನು ಕುರಿತು - “ ನಿಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಯು ಉತ್ತಮವಾದದ್ದೇ ಸರಿ. ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ ನಡೆದರೆ ಮೊದಲು ನಾವು ಸಾವಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಮೊಗಲರನ್ನು ನಾವಿಗೆ ಗುರಿಮಾಡಬೇಕಾಗುವದು. ಈಗ ನಾನು ಆ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವದಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧವಿಲ್ಲದೆ ಮೊಗಲರನ್ನು ಗೌಡದೇಶದಿಂದ ಓಡಿಸುವ, ಮಳೆಗಾಲವು ಆರಂಭವಾವಂತೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ಗೌಡದೇಶವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದೊಡನೆ ಮೊಗಲರು ತಾವಾಗಿಯೇ ಸೆರೆಬಿಡುತ್ತಾಗುವದು. ನಾವು ಯುದ್ಧವಿಲ್ಲದೆ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ತಳವೂರಿ ಅವರು ತಿರುಗಿ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಬಿಡುವ. ಇದರಿಂದ ಮೊಗಲರು ಕೂಳು ನೀರಿಲ್ಲದೆ ನಾಯುವರು. ” ಎಂದು ತನ್ನ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ಆದೇ ದಿವಸ ಶೇರಶಹನು ಬಹುಶಃ ತನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ ಸಂಪತ್ತಿಯನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಗೌಡನಗರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟನು. ಟಾವಾಸಶಾಸನನೇಬ ಪರಾಣ ಸೇನಾಸತಿಯು ಎರಡು ಸಾವಿರ ದಂದಸ್ಕು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ‘ ತಿಲಿಯಾಗಡ್ಡಿ ’ ಯಲ್ಲಿ ಮೊಗಲರ ಎದುರಿಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಯುದ್ಧ ನಡೆಸಿಗಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು.

ಬಂಗಾಲದ ಬಾಗಿಲಂತೆ ಇದ್ದ ತಿಲಿಯಾಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಮೊಗಲರಿಗೂ ಟಾವಾಸಶಾಸನರಿಗೂ ಒಂದೆರಡು ದಿವಸ ಸ್ವಲ್ಪ ಯುದ್ಧವಾಯಿತು. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ಶೇರಶಾಸನನ ಆಪ್ತನೇರೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೆರಡು ದಿವಸಗಳಾದ ಬಳಿಕ ಸಮಯ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಪರಾಣ ಸೈನ್ಯವು ಮೊಗಲರಿಗೆ ದಾರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಶೇರಶಾಸನನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ನಡೆಯಿತು.

ಹುಮಾಯೂನನು ಯುದ್ಧವಿಲ್ಲದೆ ಗೌಡದೇಶದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದನು. ಟಾವಾಸಶಾಸನನಿಗೆ ದೊರೆತ ಜಯದಿಂದ ಸೊಕ್ಕೇರಿನ ಮೊಗಲರು ಪರಾಣರ ಅಂಜುಬುರುಕತನವನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಿರರು.

ಶೇರಶಾಸನನಿಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದ ಮೊಗಲರ ಸ್ವಭಾವವು ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಮೊಗಲರು ಯುದ್ಧವಿಲ್ಲದೆ ಗೌಡದೇಶವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳನ್ನಾದರೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಅವರು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡಲಾರರೆಂದೂ ಅವನು ಮೊದಲೇ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದನು. ಆದದ್ದು ಅದರಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಬಾದಶಹನಿಗೆ ಶೇರಶಹನ ಬಾಣತನವು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಹೂವಾಯೂನನು ಹೊಸದಾಗಿ ಗೆದ್ದುಕೊಂಡ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಜೀನ್ಯತಾಬಾದ ಎಂನು ಹೆಸರಿಟ್ಟು, ಸೇನಾಸತಿ ಸೈನಿಕರೊಡನೆ ವಿಲಾಸದಲ್ಲಿ ದಿನಸಗಳನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

೯

ರಖಂಡದ ಅಡವಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಶೇರಣಾನನು ದಂಡಿನೊಡನೆ ಶೋಣ ನದದ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಎದುರಿಗೆ ದುರ್ಜಯವಾದ ರೋಟಾ ಸ ದುರ್ಗವು. ಶೋಣನದದ ಪ್ರಸಾವಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿ ಮೇಲಕ್ಕೆದ್ದಿರುವ ಅದರ ಪ್ರಾಕಾರವು ಮೇಘಮಂಡಲವನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. “ ಹರಿಕೃಷ್ಣ ಪೀಠ ಕೇಸರಿ ”ಯು ರೋಟಸಗಡದ ಅಧಿಸತಿಯು.

ರೋಟಸಗಡದಂತೆ ದುರ್ಜಯವಾದ ಕೋಟೆಯು ಬಂಗಾಲ ಜಿಹಾರಗಳಲ್ಲ ಒಂದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಶೇರಣಾನನು ಕಾಲಿಟ್ಟು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಒಂದು ಕೋಟೆಯು ಅವನಿಗೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಜೀಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಎದುರಿಗೆ ಸಿಂತು ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ ಈ ಕೋಟೆಯನ್ನು ವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದು ಮನುಷ್ಯ ಯತ್ನಕ್ಕೆ ಮೀರಿದ ಮಾತು. ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಾಧಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಶೇರಣಾನನು ರಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಯುಕ್ತಿಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿದನು.

ಒಬ್ಬ ದೂತನು ಶೇರಣನ ಪತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದುರ್ಗದ ಒಡೆಯನಾದ ಹರಿಕೃಷ್ಣನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಶೇರಣನು ಬರೆದದ್ದೇನಂದರೆ:— “ ರಾಜನೆ, ಹುಮಾಯುನ ಬಾದಶಹನಿಗೆ ಅಂಜಿ ನಾನು ಓಡಿ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಹೊರಬಿದ್ದೇನೆ. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಹೇಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಎಂಬದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲದು. ನನ್ನ ಧನ-ಕನಕ ಸಂಪತ್ತಿಯನ್ನೂ ಅಂತಃಪುರದ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನೂ ಸಿಕ್ಕ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು, ಹೋಗಬೇಕೆಂದೂ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಸಂಕಟದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ರಣ ಬಂದವರಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಪೀಠರು ಎಂದೂ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡಲಾರರೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ”

ಶೇರಣನ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿದೊಡನೆ ಸರಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಹರಿಕೃಷ್ಣನ ಮನಸ್ಸು ಕರಗಿತು. ಶರಣಾಗತರಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಕೋಟೆಯು ಬಾಗಿಲವು ತೆರೆಯಲು ಅಪ್ಪಣೆಯಿತ್ತನು. ಶೇರಣನ ಪಾಳಯದಿಂದ ಮೋಣಗಳು ಸಾಲುಸಾಲಾಗಿ ಕೋಟೆಯೊಳಗೆ ಬರಹತ್ತಿದವು.

ಮೊದಲಿನ ನಾಲ್ವಾರು ಮೇಣಗಳಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿ ಹೆಂಗಸರೇ ಇದ್ದರು. ಬಾಗಿಲದ ಕಾವಲುಗಾರರು ಅವುಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ ಹೆಂಗಸರೇ ಒರುತ್ತಿರುವರೆಂದು ಮನಗಂಡರು. ಮುಂದಿನ ಮೇಣಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲೆಂದು ಅವರು ಹಾಗೇ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟರು. ಏನೂ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲದೆ ನಾವಿರಾರು ಮೇಣಗಳು ಕೊಠೆಯೊಳಗೆ ಬಂದವು.

ಹಿಂದಿನ ಮೇಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದವರು ಅಂತಃಪುರದ ಅಬಲೆಯರಲ್ಲ. ಸಮರ್ಥರಾದ ಪರಾಣವೀರರು. ಸೈನಿಕರೇ ಭೋವಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮೇಣದಲ್ಲಿ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳು ತುಂಬಿದ್ದವು.

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಮೂರು ನಾವಿರ ಪರಾಣವೀರರು ಕೊಠೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಒಮ್ಮೆಲೆ “ ಅಲ್ಲಾಹೋ ಆಕಬರ ” ಎಂದು ಕೂಗಿದರು. ಹರಿಕೃಷ್ಣನು ಘಾತವಾಯಿತೆಂದು ತನ್ನ ತಪ್ಪಿಗಾಗಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಬಟ್ಟನು. ಅವನ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಅವಕಾಶವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ರಜಪುತ್ರ ವೀರರ ರಕ್ತದಲ್ಲಿ ತೋಡುಹೋದ ‘ ರೋಟಸ ’ ಕೊಠೆಯ ಮೇಲೆ ಶೇರಶಹನ ಧ್ವಜಪಟವು ಮೆರೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಮರುದಿವಸ ರೋಟಸಗಡದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಧನ-ಪರಿವಾರಗಳನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿ ಶೇರಶಹನನ್ನು ಹುಮಾಯುನನು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರವಾದ ಗೋಡೆಯ ಕಟ್ಟುವಂತೆ ದುರ್ಭೇದ್ಯವಾಗಿ ಸೇನೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು.

ಜೇನ್ನತಾಬಾದದಲ್ಲಿ ಹುಮಾಯುನನು ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಆ ವೀರಪುರುಷನ ಹೃದಯವು ಕಂಪಿಸಿತು ಹುಮಾಯುನನು ತಾನು ಬಂಗಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಲಾಸದಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆದದ್ದು ಮೋಸವಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಆಗ ವಿಲಾಸಪ್ರಿಯರಾದ ಮೊಗಲರಿಗೆ ಪರಾಣರು ಅಂಜುಬುರುಕರಲ್ಲನೆಂಬುದು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂತು.

ಆದರೆ ಹುಮಾಯುನನು ಆಗ ತಿರುಗಿ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುವದಕ್ಕೆ ಆಲಸ್ಯ ಮಾಡುವಂತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ಬಂಗಾಲದ ಹವೆಯಿಂದ ಮೊಗಲ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಹುಜನರು ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ತುರ್ಕಿ ಕುದುರೆಗಳು ನಾಯಹತ್ತಿದವು. ಮಳೆಯ ನೀರಿನಿಂದ ದಾರಿಕಟ್ಟಿ ಸಾಗದಂತಾಯಿತು. ಅನಿರ್ವಾಹವಾಗಿ ಹುಮಾಯುನನು ಸತ್ತುಳಿದ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೇಗೆಯ ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವನು ದಂಡಿನೊಡನೆ ಬಂಗಾಲದಲ್ಲಿ ಕೊಳತುಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇತ್ತ ಹಿಂಜಾಲನು ಹುಮಾಯುನನ ಮಗನು ದಿಲ್ಲಿಯ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿದ್ದನು

ಎಡಕ್ಕೆ ಆಗಮಹಲಿನ ಗುಡ್ಡಗಳ ಸಾಲು, ಬಲಕ್ಕೆ ಗಂಗಾನದಿಯು. ಈ ನಡುವೆಯೇ ಬಂಗಾಲವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ದಾರಿಯಿತ್ತು. ಎದುರಿಗೆ ಶ್ರೀರಶಹನ ಆಪಾರಣ್ಯವಾದ ಸೈನ್ಯವು ಮೃತ್ಯುವು ತನ್ನ ಬಲೆಯನ್ನು ಜೀಸಿರುವದೋ ಎಂಬಂತೆ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಹುಮಾಯುನನಿಗೆ ಎಡಕ್ಕೆ ಕೆರೆ, ಬಲಕ್ಕೆ ಬಾವಿ ಎಂಬಂತಾಯಿತು. ಮುಂದೆ ಹೋದರೆ ಸಾವು, ಹಿಂದೆ ಹೋದರೆ ಸಾವು. ನಿರುಪಾಯನಾಗಿ ಕೆಲವು ದಿನವ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಪಾಳ್ಯವನ್ನು ಹಾಕಿದನು.

ಮೂರು ತಿಂಗಳ ವರೆಗೆ ಮೊಗಲರೂ ಪರಾಣರೂ ಒಬ್ಬರ ಎದುರಿಗೊಬ್ಬರು ವಾಸವಾಡಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಒಬ್ಬರನೇಲೊಬ್ಬರು ಏರಿ ಹೋಗುವ ಸಾಹಸವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹುಮಾಯುನನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲುವದೂ ಸರಿದೋರಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೇ ದಿವಸ ನಿಲ್ಲಬೇಕು? ಮತ್ತು ಈ ಸ್ಥಳ ಬಂಗಾಲದ ಸಲುವಾಗಿ ದಿಲ್ಲಿಯು ಕೈಬಿಡುವಂತೆ ಇತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವದಕ್ಕಾಗಿ ಆತುರಪಡುತ್ತಿವನು.

ಚತುರನಾದ ಶ್ರೀರಶಹನಿಗೆ ಬಾದಶಹನ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ತಿಳಿಯುವದಕ್ಕೆ ತಡವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಮಯ ನೋಡಿಕೊಂಡು ತಾನೇ ಒಪ್ಪಂದದ ಸಂಧಾನವನ್ನು ಹಚ್ಚಿದನು.

ಹುಮಾಯುನನಿಗೂ ಅದೇ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಬಾದಶಾಹಿ ಗೌರವವನ್ನು ಒಪ್ಪಲೆ ಬಿಡುವದಕ್ಕೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನು ಹೇಳಿಕಳುಹಿದ್ದೇನೆಂದರೆ - " ಪರಾಣರನ್ನು ನಂಬುವದಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀರಶಹನು ಕುರಾಣವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಆಗಲೇ ಮಾಡಿದರೆ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. "

ಶ್ರೀರಶಹನು ರಾಜ್ಯಲೋಭಕ್ಕೆ ವಶವಾಗಿದ್ದನು. ಕೊನೆಗೆ ಏನೂ ಆಡಿಯಿಲ್ಲದೆ ಕುರಾಣವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು - " ನಾನು ಬಾದಶಹನ ಹೆಸರಿನ ಶಿಕ್ಷೆ ಮುದ್ರೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಂಗಾಲ ಜಿಹಾದಗಳ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಸಾಗಿಸುವೆನು. " ಎಂದು ಆಗಲೇ ಮಾಡಿದನು.

ಒಪ್ಪಂದದ ಕಾಗವದ ಮೇಲೆ ಬಾದಶಹನ ಮುದ್ರೆಯು (ಪಂಚಾ) ಮುದ್ರಿತವಾಯಿತು. ಶ್ರೀರಶಹನು ಅವರ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಸಹಿ ಮಾಡಿದನು.

ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಯುದ್ಧವೇಷದಿಂದ ಇದ್ದ ಮೊಗಲ ಸೈನಿಕರೂ ಪರಾಣ ಸೈನಿಕರೂ ಈ ದಿವಸ ಯುದ್ಧವೇಷವನ್ನು ಕಳೆದು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದರು.

೧೦

ದಿವಸ ಸಂಜಿಯಾದೊಡನೆ ಮೊಗಲರ ಪಾಳೆಯದಲ್ಲಿ ಸಾರಂಗ, ಸತಾರ ಮೊದಲಾದ ವಾವ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಕಲಕಂಠಿಯರಾವ ಗಾಯಕಿಯರ ಸಂಗೀತವು ಅರಂಭವಾಯಿತು. ಉಜ್ವಲವಾದ ದೀಪಗಳ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ಗುಡಾರಗಳು ಶೋಭಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. 'ಸಿರಾಜಿ'ಯ ಮದ್ಯವನ್ನು ಕುಡಿಯದೋಲಾಯಮಾನರಾದ ಸೇನಾಪತಿಗಳು ತಮ್ಮದುರಿಗೆ ದಾಡುತ್ತಿರುವ ವೇಶ್ಯೆಯರಿಗೆ 'ವಾಹವಾ' ಎಂದು ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನಾ ಪ್ರಕಾರದ ವಿಲಾಸಗಳು, ಉತ್ಸವಗಳು, ಮದ್ಯಪಾನ, ಸಂಗೀತ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯ ಮೊದಲನೆಯ ಯಾಮವು ಕಳೆಯಿತು. ಆ ಬಳಿಕ ಮದ್ಯದ ಮದದಿಂದಲೂ, ವಿಲಾಸದಿಂದಲೂ, ಬಳಲಿದ ಮೊಗಲ ಸೇನಾಪತಿಗಳೂ, ಸೈನಿಕರೂ ಮಲಗಿದರು. ಪಾಳೆಯವೆಲ್ಲ ನಿಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಉಜ್ವಲವಾದ ದೀಪದ ನಾಲು ಶಾಂತವಾಯಿತು.

ಇತ್ತ ಪರಾಣರ ಪಾಳೆಯದಲ್ಲಿ ಸಂಜಿಯಾದೊಡನೆ ದೀಪಗಳು ಶಾಂತವಾಗಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯಾದ ಖಾವಾಸಖಾನನ ಅಪ್ಪಣೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಯಾರೂ ಮಲಗರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ರಾತ್ರಿಯ ಎರಡನೆಯ ಪ್ರಹರವು ಮುಗಿಯುತ್ತ ಬಂದಿದೆ. ಅಸ್ವನಿಯ ಚಂದ್ರನು ರಾತ್ರಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಅಂಧಕಾರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿ ಅದೇ ಅಸ್ತಾಂತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿವನು. ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿತ್ತು. ಆ ನಿಜವಾದ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಶೇರಶಹನ ತಿಜರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ವಿನಯದ ಸಲುವಾಗಿ ಆಲೋಚನಾ ಸಭೆಯು ನೆರೆದಿತ್ತು. ಆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಮಾತುಕಥೆಗಳು ನಡೆದಿದ್ದವು:-

ಶೇರಶಹ- ಮೊಗಲರು ಸಂಕಟದಲ್ಲಿ ಜಿದ್ದದಿಂದ ಈಗ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವರು. ನಾವು ದಾರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡದಿದ್ದರೆ ದಿಲ್ಲಿಯು ಅವರ ಕೈಬಿಡುವದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಬಾದಶಹನು ಬಂಗಾಲ ಬಿಹಾರಗಳ ಮೇಲೆ ಈ ಬಂಡುಗಾರನಾದ ಪಠಾಣನ ಒಡೆತನವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಹೊರಟಿರುವನು. ಆದರೆ ದಿಲ್ಲಿಯು ಅವನ ಆಧೀನದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಈ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ಬಹಳ ದಿವಸ ನಡೆಸುವನೆಂದು ತೋರುವದಿಲ್ಲ.

ಮುಖ್ಯ ಸೇನಾಪತಿಯಾದ ಖಾವಾಸಖಾನನು- ಈ ಒಪ್ಪಂದದ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಗೇಯಿಟ್ಟು ನಾವು ಬಂಗಾಲವಿರುವ ಸುಮ್ಮನಾಗುವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರೆವು. ಒಲೆ

ಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿರುವ ಸಿಂಹವನ್ನು ಹೊರಗೆ ಬಿಡುವದು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ಮೊಗಲರು ಪರಾಣವಿಗೆ ಎಂದೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವದಿಲ್ಲ.

ಶೇರಶಹ- ಅದು ನಿಜವು ಆದರೂ ನಾವು ಒಪ್ಪುವ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ಅವರಿಗೆ ದಾರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವದೇ ಯೋಗ್ಯವಾದದ್ದು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಧರ್ಮವಾಗುವದು

ತರುಣ ಸೇನಾಪತಿ ಖಜರಖಾನ- ಮೊಗಲರೊಡನೆ ಒಪ್ಪಂದವೆಲ್ಲಿಯದು? ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಬಂದು ಅವರು ಪರಾಣರ ಅರಸೊತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಆ ಸೀತರೊಡನೆ ಒಪ್ಪಂದದಂತೆ ನಡೆಯುವದೇ ಅಧರ್ಮವಾಗುವದು. ಮೊಗಲರು ಅಪಹರಿಸಿದ ನಮ್ಮ ಅರಸೊತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸಂಪಾದಿಸುವ. ಇವರಿಂದ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಭಂಗ ಬಂದರೂ ಬರಲಿ, ಅದರಿಂದ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾದೀತೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುವದಿಲ್ಲ.

ಅಯ್ಯೋ! ಮನುಷ್ಯನು ಪಾಪವನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಪ್ರೇರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ! ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ವಿಚಾರವು ಧರ್ಮವಾಗುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹುಟ್ಟಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ!

ವೃದ್ಧ ಸೇನಾಪತಿಯಾದ ಸಾಹಾವಾಜಖಾನನು ದಿನಕ್ಕೆ ಮಬಾರಿ ನಮಾಜು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಧಾರ್ಮಿಕನೆಂದು ಸೈನ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅವನ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯಿತ್ತು. ಆತನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ:— “ ಜೀಯಾ, ಆಡಿದ ಮಾತಿಗೆ ತಪ್ಪು ವದರಿಂದ ಉಂಟಾಗಬಹುದಾದ ಪಾಪಕ್ಕೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಮುಂದೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ಒದಗಿದ ಸುಯೋಗವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರೆವು. ಈ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೊಗಲರನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲವಾಗಿ ತರಿದು ಹಾಕಲೇ ಬೇಕು.”

ಮೊಗಲರ ಮೇಲೆ ಪರಾಣರು ಬಿಂಕಿಯ ಕಾರಹತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಯವು ಒದಗಿದ್ದು ನಿಜವು. ಮೊಗಲರ ಮೇಲೆ ಜೀಳುವದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮನ ಸ್ಥಿನಿಂದ ಎದ್ದಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಶೇರಶಹನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ತಾನು ಮಾಡಿದ ಆಣೆಯನ್ನು ನೆನೆದು ಆತನು ಏನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಪರಾಣ ಸೇನಾಪತಿಗಳು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಉತ್ತೇಜನದಿಂದ ಶೇರಶಹನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಲೋಭದ ಮೋಹವು ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ಪರಾಣರು ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ಮುರಿದು ಮೊಗಲರ ಮೇಲೆ ಜೀಳುವ ಎತ್ತುಗಡೆ ಮಾಡಿದರು. ಶೇರಶಹನು ನಿರ್ಮೂಲವಿಲ್ಲದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು. ಪರಾಣರು ಧರ್ಮವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯ ಸಮಯವು. ಮೊಗಲರೆಲ್ಲ ನಿದ್ರಾಸುಖದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರು. ಎಷ್ಟೋ ಜನರಿಗೆ ದಿಲ್ಲಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದ ಹಾಗೂ ಬಳಗದವರೊಡನೆ ಅನಂದದಿಂದ ಇದ್ದ ಹಾಗೂ ಕನಸು ಬಿದ್ದಿದೆ. ಇಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ಪರಾಣರ ತೋಪುಗಳು ಸಿಡಿಲಿನಂತೆ ಗರ್ಜಿಸುತ್ತ ಬಿಂಕೆಯನ್ನು ಸುರಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಎಷ್ಟೋ ಮೊಗಲ ಸೈನಿಕರ ನಿದ್ರೆಯು ದೀರ್ಘನಿದ್ರೆಯಾಯಿತು.

ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ನಿದ್ರೆ ಬಿಟ್ಟು ಎಚ್ಚತ್ತು ಮೊಗಲರಿಗೆ ಅಯುಧಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಪರಾಣವಾರರ ರಣಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಮೊಗಲ ಪಶುಗಳು ಹತವಾದವು. ಅವರ ಖಡ್ಗಧಾರಾ ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯ ಮೊಗಲ ವೀರರು ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟು ವೀರಸ್ವರ್ಗವನ್ನೈದಿದರು. ಹಲವರು ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಧುಮುಕಿದರು. ಸೇನಾಪತಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಶ್ರಮಬಿಟ್ಟರೂ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತರಾದ ದಂಡಾಳುಗಳನ್ನು ಸಾಲುಗೊಳಿಸಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಕೆಲವು ಜನ ನಂಬಿಗೆಯ ಸೇವಕರೊಡನೆ ಹುಮಾಯುನ ಬಾವರಹನು ಕುದುರೆಯನ್ನೇರಿ ಪಾಳ್ಯದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಕೊನೆಯ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿನೋಡಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ತಾನೇ ಕುದುರೆಯೊಡನೆ ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಧುಮುಕಿದನು. ಪ್ರವಾಹದ ಸೆಳೆವಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಎತ್ತೋ ನಡೆದನು ಬಾವರಹನು ಕುದುರೆಯು ಮುಳುಗಿ ಸತ್ತುಹೋಯಿತು.

ಹುಮಾಯುನನು ಮುಳುಗಿ ಮುಳುಗಿ ಸೇಹತ್ತಿದನು. ಗಂಗೆಯ ಪ್ರವಾಹವು ಅವನನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ನಡೆಯಿತು. ದೂಡ್ಡ ದೂಡ್ಡ ತೆರೆಗಳು ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು ಹಾವಿನ ಹೆಡೆಯಂತೆ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಅಪ್ಪಳಿಸುತ್ತಿವೆ. ಸುತ್ತಲು ಕತ್ತಲೆ ಮುಸುಕಿಗೊಂಡಿದೆ. ಬಾದಶಹನು ಬೇವವ ಆಶೆಯನ್ನು ತೊರೆದು ದೇವರ ಹೆಸರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅಯುಷ್ಯವು ತುಂಬದೆ ಸಾವು ಬಾರದಲ್ಲವೆ? ಮೃತ್ಯುವಿನ ದವಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರೂ ಹುಮಾಯುನನಿಗೆ ಮರಣವು ಬದಗಲಿಲ್ಲ. ಹುಮಾಯುನನು ನದಿಯ ಸೆಳೆವಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ಒಂದು ಜರಸು ಪದಾರ್ಥವು

ಅವನ ವೈಗೆ ಹತ್ತಿತು. ಅದರ ಸ್ವರ್ತದ ಮೇಲಿಂದ ಮನುಷ್ಯನಿರಬಹುದೆಂದು ಅವನು ತಿಳಿದನು. ಆಗ ಬಾದಶಹನು ಕುಗ್ಗಿದ ದುಖಿಯಿಂದ ನೀನು ಯಾರು, ನಾವಿನ ಬಾಯಿ ಗೆ ಬಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ದೈನಗೇಡಿಯಾವ ಹುಮಾಯುನನನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಮಿತ್ರನೂ ಇರುತ್ತಾನೆಯೇ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯನು ಅದರದಿಂದ “ ಬಾದಶಹನಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ. ನಾನು ತಮ್ಮ ಪಾದಸೇವಕನು, ಭಿಸ್ತಿಯವನು. ಒಡೆಯರೇ ಇದನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿರಿ. ದೇವರ ದಯದಿಂದ ತಮ್ಮನ್ನು ದಂಡೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಲು ಸೇವಕನು ಸಮರ್ಥನಿರುತ್ತಾನೆ. ” ಎಂದು ಜಿನ್ನೆಯಿಸಿದನು. ಕಂಗೆಟ್ಟು ಹೋದ ಬಾದಶಹನು, ಭಿಸ್ತಿಯು ಕೊಟ್ಟ ಸಂಗಡಿಕಾಯಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಂತನು. ಭಿಸ್ತಿಯು ಮೆಲ್ಲನು ಲ್ಲನೆ ಮುಂದೆ ನಡೆಯುತ್ತ ದಂಡೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿದನು.

ದಂಡೆಗೆ ಹತ್ತಿದ ಕೂಡಲೆ ಬಾದಶಹನು ಅನಂದದಿಂದ ಆ ಭಿಸ್ತಿಯನ್ನು ಅಪ್ಪ ಕೊಂಡು “ ನೀನು ನನಗೆ ಬೇಸದಾನ ಮಾಡಿದವನು. ಇದರ ಅಭಿನಂದನಕ್ಕಾಗಿ ನಿನಗೆ ಒಂದು ಏನಸದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬಾದಶಹ ಸುವವನ್ನು ಕೊಡುವೆನು ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬೆಳಗಾಗುತ್ತ ಬಂದಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿಯ ಕತ್ತಲೆಯು ಹರಿಯಿತು. ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಈಡೆಗೆ ಬಂದವರು ಬಾದಶಹನನ್ನು ಕಂಡು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು.

ಸತ್ತು ಉಳಿದ ಸೇನೆಯೊಡನೆ ಬಾದಶಹನು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಬೊಕ್ಕಸವೂ ರಾಣಿವಾಸವೂ ಪೈರಿಗಳ ಕೈಗೆ ಬಿದ್ದವು. ಬಾದಶಹನು ತನ್ನ ಪಟ್ಟದರಸಿಯ ನೆನಪಾದ ಕೂಡಲೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಹಾಕಿದನು. ಆದರೆ ಅವಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ಮಾಡುವದು ಅವನಿಂದ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಬೆಳಗಾಗುವದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಒಬ್ಬ ಪರಾಣ ಸೈನಿಕನು ಶೇರಶಹನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ‘ ಸಲಾಂ ’ ಮಾಡಿ- ಬೀಯಾ, ಹತ್ತು ಸಾವಿರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮೊಗಲರು ರಣಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟಿರುವರು. ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಜನರು ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗಿರಬಹುದು. ಬಾದಶಹನು ಓಡಿಹೋಗಿರುವನು. ಅವನೂ ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವನೋ ತಿಳಿಯದು. ಬಾದಶಹನ ಬೊಕ್ಕಸವೂ, ರಾಣಿವಾಸವೂ ನಮಗೆ ಸೇರಿರುವವು. ಬಾದಶಹನ ಪಟ್ಟದರಸಿಯೂ ಸೆರೆಸಿಕ್ಕಿರುವಳು, ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶೇರಶಹನು ಆ ಸೈನಿಕನಿಗೆ— “ ಬಾದಶಹನ ರಾಣಿಯನ್ನು ಮರ್ಯಾದೆಯೊಡನೆ ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ” ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆಕೊಟ್ಟನು.

ಪಠಾಣರು ತಮ್ಮನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸಿದರೆಂದು ಬಾಬಶಹನ ಪಟ್ಟದರಸಿಯಾದ ಆಯೇಶಾಬಾನುವು ಅವರ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಕೋಪಗೊಂಡಿದ್ದಳು. ವೇಲಾಗಿ ಮತೆ ಶೇರಶಹನ ಪಾಳಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಹೊತ್ತು ಬಂದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹಳ ಅಂಜಿದಳು. ಶೇರಶಹನ ಬಳಿಗೆ ಬರುವ ಮುಂದೆ ಪ್ರಾಣಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾದ ಮುರ್ಯಾದಿಯ ವಿಚಾರವು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬರಲು ಅವಳು ತನ್ನ ಬೆರಳಲ್ಲೆಟ್ಟುಕೊಂಡ ವಜ್ರದ ಉಂಗುರವನ್ನು ಹಲವು ಬಾರಿ ನೋಡಿದಳು. ವಜ್ರವು ಭಯಂಕರ ವಿಷ್ಣುಳ್ಳದ್ದು. ಮಾನಕ್ಕೆ ಹಾನಿ ಬಂದರೆ ಅದನ್ನು ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಅರೆದು ಕುಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದಳು.

ಆದರೆ ಮಹಾರಾಣಿಯು ತನ್ನ ಪಾಳಯಕ್ಕೆ ಬಂದೊಡನೆ ಶೇರಶಹನು ವಿನಯ ದಿಂದ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ “ ಜೀಗಮ್‌ನಾಹೇಬ, ನನ್ನನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಗನೆಂದು ಭಾವಿಸಿರಿ. ಪಠಾಣರ ಪಾಳಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮಾನಕ್ಕೆ ಏನೂ ಹಾನಿ ಬಾರದು. ತಮ್ಮ ಅದರೋಪಚಾರಗಳಿಗೆ ಏನೂ ಕೊರತೆಯಾಗದು. ಅಪ್ಪಣೆಯಾದ ಕೂಡಲೆ ತಮ್ಮನ್ನು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹುವವಕ್ಕೆ ಈ ಪಠಾಣನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಿದ್ಧನಿರುವನು. ” ಎಂದು ಜನ್ಮಯಿಸಿದನು.

ಶೇರಶಹನ ಈ ತರದ ವಿನಯದ ಸುಡಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವನ ದೊಡ್ಡತನದ ನಡತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮಹಾರಾಣಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆಸಿಸಿತು. ವಿಶ್ವಾಸಘಾತ ಮಾಡಿದ ವಂಚಕನು ಇಂಥ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನಿರಬಹುದೇ? ಶೇರಶಹನು “ ಜೀಗಮ್‌ನಾಹೇಬ : ಎಂದು ತನಗೆ ಸಂಬೋಧಿಸಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಣಿಯ ಹೃದಯವು ಉಕ್ಕಿ ಬಂದಿತು. ಆಗ ಆಕೆಯು ನೆಲದ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತ ಗದ್ಗದಿತ ಕಂಠದಿಂದ — “ ಅಪ್ಪಾ, ದೇವರು ವಿನಗೆ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾಡಲಿ; ಸರಿಯಾಕಾಗಿ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಈ ದೈವಗೇಡಿ ಹೆಂಗುಸಿ ನೋಡನೆ ಈ ಪ್ರಕಾರದ ನಿನ್ನ ವಿನಯದ ನಡತೆಯು ನಿಜವಾದ ರೂರತನಕ್ಕೂ ಘನತೆಗೂ ಒಪ್ಪುನಂಥದಿರುತ್ತದೆ. ಬಾಬಶಹನ ಗತಿ ಏನಾಯಿತೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ ನಮ್ಮನ್ನು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಬಿಟ್ಟರೆ ಉಪಕಾರವಾಗುವದು ” ಎಂದಳು.

ಶೇರಶಹನು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಜೀಗಮ್‌ನಾಹೇಬ, ತಾವು ಸಿದ್ಧರಾಗಬೇಕು. ಈಗಲೇ ಅಪ್ಪಣೆಯ ಮೇರೆಗೆ ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹುವೆನು ಎಂದನು.

ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಮೋಸೆಯು ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಬಂದಿತು. ಶೇರಶಹನು ಸಂಗಡ ನೂರಾರು ಜನ ಕಾವಲುಗಾರರನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಬಾಬಶಹನ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಆಯೇಶಾಬಾನುವನು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿದನು.

೧೨

ಲ್ಲಿಯ ಬಾದಶಹನನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ ಶೇರಖಾನನು ಬಂಗಾಲ ಬಿಹಾರಗಳ ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಜನಾದನು. ಗೌಡದೇಶದ ಟಂಕನಾಲಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಹೆಸರಿನ ಅಚ್ಚು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಮಸೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವನ ಹೆಸರಿನಿಂದ ರಾಜಾಶೀರ್ವಾದವು ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಶೇರಖಾನನು ಈಗ ' ಸುಲ್ತಾನ ಶೇರಶಹ ' ನಾದನು.

ಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆ ಏಕಾಂತವಾದ ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಶೇರನು— ದಿಲ್ಲಿಯ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸದೆ ಈ ಸಣ್ಣ ಬಂಗಾಲ ಬಿಹಾರಗಳಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಾದರೂ ದಿಲ್ಲಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲೇಜೀಕು. ' ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಕುಳಿತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಗೆ ಬೆಟ್ಟಿಗಳು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಮೇಲೆ ಅನಂತವಾದ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಕಿರಣಗಳು ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಮೇಲೆ ಕಾಣುವ ಅವಾರವಾದ ಆಕಾಶವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನು — ಮನುಷ್ಯನು ಈ ಅನಂತವಾದ ಆಕಾಶದ ಕೆಳಗೆ ಇದ್ದೂ ಸ್ವಲ್ಪಕ್ಕೇ ತೃಪ್ತಬಡುವದು ಯೋಗ್ಯ ಅಲ್ಲ. ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.

ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಂದಲೂ ಶಾಹೇನಶಾನು ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ಶೇರಶಹನ ಹತ್ತಿರ ಬಂತು - “ಮಗನೇ, ಏನ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತೀಯೆ? ದಿಲ್ಲಿಯು ಜೇಗನೆ ನಿನ್ನ ವಶವಾಗುವದು. ನೀನು ಏನೇನ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವೆಯೋ ಅದೆಲ್ಲವೂ ಕೈಗೊಡುವದು. ಆದರೆ ಈ ವಿಶಾಲವಾದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ಬಹು ದಿವಸ ನಿಮ್ಮ ವಶದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲಾರದು ” “ ಎಲೈ ನೀನು ಧರ್ಮವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಪಾಡಲಿಲ್ಲ. ವಚನಕ್ಕೆ ಭಂಗವನ್ನು ತಂದು ಕೊಂಡಿರುವೆ. ವಿಶ್ವಾಸಘಾತವನ್ನು ಮಾಡಿರುವೆ ” ಎಂದು ನುಡಿಸನು.

ಶಾಹೇನಶಾನ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಶೇರಶಹನ ಹೃದಯವು ನಡುಗಿತು. ಆದರೆ ಐಶ್ವರ್ಯದ ಮದದಲ್ಲಿ ಶೇರಶಹನು ಸ್ವಲ್ಪ ನಕ್ಕನು. ಏನೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಶಾಹೇನಶಾನ ಹುಬ್ಬುಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಗಂಟೆಕ್ಕಿದವು. ಅವನು ಮತ್ತೆ ಶೇರಶಹನನ್ನು ಕುರಿತು, “ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಪರದೇಶಿಯಾಗಿದ್ದ ಘರಿದನೇ, ಒಂದು ದುಡ್ಡಿಗಾಗಿ ಒದೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಘರಿದನೇ, ಈಗ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಒಡೆಯನಾಗಿದ್ದರೂ ಜಗತ್ತಿನ ಒಡೆಯನನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಕೈಕೆಳಗಿನ ಪ್ರಜೆಗಳ ಸುಖ ಸಮಾಧಾನಗಳಿಗಾಗಿ ಕೈಯಲ್ಲಾದಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿ ನಿನ್ನ ಪಾಪದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳು ” ಎಂದು ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿದನು.

ಶೇರಶಹನಿಗೆ ಮೊವಲಿನ ನೆನಪು ಆಯಿತು. ಅವನ ಮೋಹವೆಲ್ಲ ನಷ್ಟವಾಯಿತು. ಬಳಿಕ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ಶಾಖೇನಶಾನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕೈಚಾಚುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆತನು ಕಾಣದಂತಾಗಿದ್ದನು.

ಶೇರಶಹನು ಆಗ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಳವಳಗೊಂಡು ಈ ಪ್ರಕಾರ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು- ಫಕೀರನ ಮಾತನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು. ಯಾವ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಭಾರವನ್ನು ದೇವರು ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿರುವನೋ ಆ ಪ್ರಜೆಗಳ ಸುಖಸಮಾಧಾನಗಳಿಗಾಗಿ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುವೆನು ಪಾಪವನ್ನು ಮಾಡಿರುವೆನು— ಐಶ್ವರ್ಯ ಅಧಿಕಾರಗಳ ಲೋಭಕ್ಕಾಗಿ ಪಾಪವನ್ನು ಮಾಡಿರುವೆನು. ಮೊಗಲರನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸಿರುವೆನು. ಪ್ರಜೆಗಳ ಹಿತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಸೂರೆಮಾಡಿ ಈ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು.

೧೩

ದು ದಿವಸ ನಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶೇರಶಹನು ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಸವಿೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀತಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಜೋಡೀವ ಉನ್ನೇನಾನು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು ಎದುರಿಗೆ ಚಿಕ್ಕ ಮಗನು ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಡುತ್ತಾಡುತ್ತ ಬೆಟ್ಟೆ ತಾಯಿಯ ಮೈಮೇಲೆ ಬೀಳುವನು; ಬೆಟ್ಟೆ ತಂದೆಯ ಕೊರಳಿಗೆ ಜೋಲು ಬೀಳುವನು. ಸುಮ್ಮನುಮನೆ ನಗುವನು. ಮಗನ ಈ ಆಟವನ್ನು ನೋಡಿ ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹರ್ಷವು ಉಕ್ಕೇರಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅಸ್ತಂಗತನಾಗುತ್ತಿರುವ ಸೂರ್ಯನ ಕೆಂಪಾದ ಕಿರಣಗಳು ಕಿಡಕಿಯಿಂದ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಆ ಬಾಲಕನ ಮೋರೆಯ ಮೇಲೂ ಆ ಕಿರಣಗಳು ಬಿದ್ದವರಿಂದ ಅದು ಬಹಳ ಮನೋಹರವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಗಂಡಹೆಂಡಿರು ಆ ಬಾಲಕನ ಮೋರೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆ ಹುಡುಗನು ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತು ತನ್ನ ಪುಟ್ಟ ಕೈಯನ್ನು ಮುಂದೆ ಚಾಚಿ “ ಅಪ್ಪಾ, ನನಗೊಂದು ದುಡ್ಡು ಕೊಡೋ ” ಎಂದು ಬೇಡಹತ್ತಿದನು.

ಬಾಡಶಹನ ಮುಖವು ಸವ್ವಗಾಯಿತು. ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂದವು. ನಿಟ್ಟುಸಿರು ನಿಟ್ಟುಸು. ಮಗನ ಆ ಮಾತಿನಿಂದ ಬಹುಕಾಲದಿಂದ ಮರೆತು ಹೋದ ಒಂದು ದುಃಖವು ಅವನ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಬಾಲಕನು ನಗುತ್ತ ನಗುತ್ತ ದುಡ್ಡನ್ನು ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ತಂದೆಯ ಮೋರೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೈಮಡಿಚಿಕೊಂಡನು. ಆನಂದದಿಂದ ಹಾರಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಬಾಲಕನು ಸುಮ್ಮನೆ ಓರೆಗಾವನು.

ಪಟ್ಟದರಸಿಯಾದ ಜೋಬೇದ ಉನ್ನೇಸಾನು, ಬಾದಶಹನ ಆಕಾರವು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಬೇರೆಯಾದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಬೆರಗುವಡೆದು ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಇದ್ದಳು. ಬಳಿಕ ಮೆಲ್ಲನೆ ಪ್ರೀತಿಯ ಮತ್ತು ದುಃಖದ ಸ್ವರದಿಂದ— “ ಒಡೆಯರೆ, ದಾಸಿಯು ತೊಂದರೆ ಬಡಿಸುವದಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮೆಯಿರಲಿ, ಒಮ್ಮೆಲೆ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಏಕೆ ಉದಿಗ್ಭವಾಯಿತೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿಯಲಾರದೆ ಕಳವಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರೂ, ಮೋರೆಯ ಮೇಲೆ ದುಃಖದ ಚಿಹ್ನವೂ ಒಡೆದು ಕಾಣುತ್ತಿವೆ. ಬೇಯಾ, ಬಂಗಾರದ ಹೊಗೆ ಕಾಯುವ ಬಂಗಾಲ ಬಿಹಾರಗಳ ಅಧಿರಾಜರ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಬರುವದೆಂದರೆ ಅದಕ್ಕೇ ನೂ ನಾಮಾನ್ಯಕಾರಣವಿರಲಾರದೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಪಾಲುಗಾರ್ತಿಯಾಗಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ” ಎಂದಳು.

ಜೋಬೇದ ಉನ್ನೇಸಾನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಶೇರಖಾನನು ಅವಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ಅವಳ ಗಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣೀರ ಹನಿಗಳು ಸುರಿಯುತ್ತವೆ. ಮಗನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ಅವನೂ ಮೋರೆಯನ್ನು ಸಸ್ಯಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಶೇರಶಹನಿಗೆ ಹುಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಬರೆ ಎಳೆದಂತೆ ಮತ್ತೂ ವ್ಯಥೆಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಈ ಹೊಸವ್ಯಥೆಯು ಅವನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಬಂದ ನೀರನ್ನು ಆರಿಸಿತು. ಅವನು ಮಗನನ್ನು ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಬಳಿಕ ಅರಸಿಯ ಕಡೆಗೆ ಮೋರೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರಿಯೇ, ಶೇರನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಹೂವಿನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಕಾಡಿ ಬಳೆದವನಲ್ಲ. ಹಲವು ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳುಗಳು ಅವನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ತಗಲಿರುವವು. ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿ ಈಗ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ದುಃಖಕೊಡಲು ಬಯಸುವದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿವಸದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆದಿವಸ ಆದ ಕಷ್ಟವು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಉಳಿದಿರುವದು. ಪ್ರಿಯೇ, ಒಂದು ದಿವಸ (ಬಹಳ ದಿವಸದ ಹಿಂದಿನ ಸುದ್ದಿಯು)— ನಾನೂ ಈ ಮಗುವಿನಂತೆ ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಒಂದು ದುಡ್ಡಿಗಾಗಿ ಹಟ ಮಾಡಿದ್ದೆನು. ಅಪ್ಪನು ನನಗೆ ದುಡ್ಡನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ದುಡ್ಡಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಕೊಟ್ಟ ಅನಾದರದಿಂದ ಆ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ನನಗೆ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನನ್ನವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಿತು. ನಮ್ಮ ಅವನು ಆಗ ಇರಲಿಲ್ಲ, ತಿರಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು; ಅಪ್ಪನು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದನು. ನಡುನಡುವೆ ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡುವದನ್ನು ಕಂಡು ಅಪ್ಪನೇ ಎಲ್ಲ ಬಳಗವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೆನು. ಆದರೆ ಆ ದಿವಸ ತಂದೆಯ ಪ್ರೀತಿಯು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದೆನು. ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಅವನು ಸತ್ತು ಇಲ್ಲ; ಅಪ್ಪನು ಇದ್ದೂ ಇಲ್ಲ; ಎಂದು ಎನಿಸಿತು. ಆ ದಿವಸವು ನನ್ನ ಬಹಳ ದುಃಖದ ದಿವಸವು. ಈ ಹೊತ್ತು ಈ ಮಗುವು ದುಡ್ಡಿಗಾಗಿ ಹಟಮಾಡಿ ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಆ

ಕಷ್ಟವನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತಂದಿತು. ಜೋಬೇದಾ, ಬಾಲ್ಯದ ಅನೇಕ ಸಂಗತಿಗಳು ಈಗ ನೆನಪಿಗೆ ಬರಹತ್ತಿವೆ. ಅಪ್ಪನು,- ಅಪ್ಪನ ತಪ್ಪಲ್ಲ; ನನ್ನ ದೈವವೇ ಕೆಟ್ಟದು; ಹಾಗೆಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತಲೆ ನಾನು ತಾಯಿಯ ಹಾಲಿಗೆ ಏಕೆ ಎರವಾಗಬೇಕು? ತಾಯಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳ ದಾದಿಯನ್ನು ಏಕೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆನು? ಅಪ್ಪನು ಎಷ್ಟಾದರೂ ಮನುಷ್ಯನು; ಎಂದ ಬಳಿಕ ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಭಾವದ ವ.ನಸ್ಸಿನ ದುರ್ಬಲತೆಯು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ನನ್ನ ಮಲತಾಯಂದಿರ ಅಂಜಿಕೆಗಾಗಿ ಅವನು ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅವನು ಒಬ್ಬನೇ ಇದ್ದಾಗ ನಾನು ಬಳಿಗೆ ಹೋದರೆ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ದಿನ ಅಪ್ಪನ ಆ ಪ್ರೀತಿಯು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದದರಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ವ್ಯಾಕುಲವಾಗಿದೆ. ಅಪ್ಪನನ್ನು ನೋಡದೆ ಬಹಳ ದಿನಗಳಾದವು, ಜೋಬೇದಾ, ನಾಳೆ ನಾನು ' ಸಾಸೇರಾಮ ' ಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವೆನು. ಒಮ್ಮೆ ಬಾಲ್ಯದ ಸುಖದುಃಖಗಳ ರಂಗಸ್ಥಳವಾದ ಜನ್ಮಭೂಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರುವೆನು. ಒಮ್ಮೆ ತಂದೆಯ ಪಾಠಧೂಲಿಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ತಾಯಿಯ ಸಮಾಧಿಯ ಧೂಲಿಯನ್ನು ತಲೆಯಲ್ಲಾಂತು ಪವಿತ್ರನಾಗಿ ಬರುವೆನು.

ಬಾದಶಹನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ದಳವಳ ಕಣ್ಣೀರು ಉದುರಿದವು! ಮರುದಿವಸ ಶೀರಶಹನು ಸಾಸೇರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಬಾಲಕನಾದ ಘರಿದನು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಹೋದ ಬಳಿಕ ಪ್ರೀತಿಯಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದಾಗಲಿ. ಹೆಂಡಿರ ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದಾಗಲಿ ಹುಸೇನಖಾನನು ಮಗನನ್ನು ಹುಡುಕಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಉಳಿದ ಮಕ್ಕಳು ಅಡುವಾಗ, ಮೈಮೇಲೆ ಬಂದು ಬೀಳುವಾಗ, ಹಟೆ ಮಾಡುವಾಗ, ತಾನು ಅನಾದರ ಮಾಡಿದ ಮಗನ ವಿಷಯವು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟೋ ದಿವಸಗಳು ಸಂದುಹೋದವು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳು ದೊಡ್ಡವರಾದರು. ಹುಸೇನಖಾನನ ಕರಿಯ ಕೂದಲು ಈಗ ಬೆಳ್ಳಗಾದವು. ಮಕ್ಕಳ ಹಾರಾಟದಿಂದಲೂ, ಉತ್ಸವಗಳಿಂದಲೂ, ನಂದನವನದಂತೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಹ್ಲಾದವನ್ನು ಕೊಡುವ ವನೆಯು ಈಗ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿಯ ಪರಸ್ಪರ ವೈರ, ಸವತಿಯರ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ವೊಸಲಾದವುಗಳಿಂದ ಸ್ಫುಶಾನದಂತೆ ಆಗಿ ಮುದುಕನಾದ ಹುಸೇನಖಾನನಿಗೆ ಸಂತಾಪವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಅವನ ಈ ತಾಪವೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲವಂತಾಗುವ ದಿವಸವು ಸಂಭವಿಸಿತು. ಮನೆಯ ಹೊರಗಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬೇನೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತ ಹುಸೇನಖಾನನು ಹಾಸಿಗೆಹಿಡಿದು ಮಲಗಿದ್ದನು. ಇಷ್ಟು ಜನ ಹೆಂಡಿರುಮಕ್ಕಳು ಇದ್ದರೂ ಒಬ್ಬರೂ ಮುದುಕನ ಸೇವೆಯನ್ನು ಎಹಿಸಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರೂ ಆ ರೋಗಿಯ

ಕೋಣೆಯ ಬಳಿಗೆ ಸಹ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುದುಕನು ಒಬ್ಬನೆ ಬಡಬಡಿಸುತ್ತ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಕೊನೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಗಿಯ ಸೇವಕನಾದ ಉಸ್ಮಾನನು ಮಾತ್ರ ಒಡೆಯನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ.

ಉಸ್ಮಾನನು ಆ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಹುಸೇನಖಾನನ ಆಯುಷ್ಯವು ಇನ್ನೇನು ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ದೀರ್ಘನಿದ್ರೆಯು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಹತ್ತತಕ್ಕದ್ದಿದ್ದರಿಂದ ತೇಲುಗಣ್ಣು-ಮೇಲುಗಣ್ಣು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಉಜ್ವಲವೇಷವುಳ್ಳ ಒಬ್ಬ ತರುಣನು ಆ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಬಂದುನಿಂತು ಉಸ್ಮಾನನನ್ನು ಕುರಿತು—“ಖಾನಸಾಹೇಬರು ಎಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾರೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಉಸ್ಮಾನನು ಅಳತೊಡಗಿದನು. ಒಮ್ಮೆಲೆ ಬಂದ ಈ ಹೊಸ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಚಕಿತನಾದನು. ಆದರೆ ಅವನಿಂದ ಏನೂ ಮಾತಾಡುವದಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಹುಸೇನಖಾನನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬೆರಳು ಮಾಡಿದನು. ಈ ಹೊಸಬನು ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಹಾಸಿಗೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಆಗ ಮರಣವು ಸಮೀಪಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಹುಸೇನನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮುಚ್ಚಿದ್ದವು.

ಹೊಸಬನು ಅತಿಶಯವಾದ ದುಃಖದಿಂದ ಕುತ್ತಿಗೆಯುಬ್ಬಲು ಗದ್ದದಿತ್ತ ಸ್ವರದಿಂದ—ಅಪ್ಪಾ, ನಾನು ಫರಿದನು; ನಿಮ್ಮ ಫರಿದನು ಬಂದಿರುತ್ತಾನೆ, ಅಪ್ಪಾ, ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯಿರಿ, ಎಂದು ಒದರಿ ಹೇಳಿದನು. ಆದರೆ ಈ ಕೂಗು ಮಹಾಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೊರಟ ಆ ಮುದುಕನ ಕಿವಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು? ಹುಸೇನನಿಗೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯುವದಕ್ಕಂತೂ ಆಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನ ತುಟಿಯು ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ನಡುಗಿತು. ಮೋರೆಯ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನದ ಚಿಹ್ನವು ತೋರಿತು.

ಶೇರಶಹನು ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ತಂದೆಯ ಪಾದಗಳನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡನು. ಆ ಮೇಲೆ ಕುತ್ತಿಗೆಸಿರಗಳು ಉಬ್ಬಿರಲು ಗದ್ದದಿತ್ತ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಅಪ್ಪಾ, ಅಪ್ಪಾ ಎಂದು ಹುಡುಗನಂತೆ ಅಳಹತ್ತಿದನು. ಆದರೆ ಹುಸೇನನ ಮುಚ್ಚಿಹೋದ ಕಣ್ಣುಗಳು ಆ ಅಳುವಿನಿಂದ ತೆರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಹುಸೇನಖಾನನು ಮಗನ ಬಾದಶಾಹಿಯ ಏಳಿಗೆಯನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ.

ಕೆಲವು ಹೊತ್ತು ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗನಂತೆ ಅತ್ತು ಅತ್ತು ಕಣ್ಣೀರ ಸುರಿಸಿ ಶೇರಖಾನನು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿದನು. ಹುಸೇನಖಾನನ ಮನೆಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾವಿನ ತೋವು ಇತ್ತು. ಆ ತಂಪಾದ ತೋಪಿನಲ್ಲಿ ಶೇರಶಹನು ತಂದೆಯ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಜೀನ್ಮತ ಉನ್ನೇಸಾನ ಸಮಾಧಿಯೂ ಅದೇ ತೋಪಿನಲ್ಲಿತ್ತು. ಶರಶೇಹನು ಅವರ ಪವಿತ್ರವಾದ ಧೂಲಿಯನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ

ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆ ಪ್ರೇಮದ ಸಮಾಧಿಯ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣೀರ ಸುರಿಸುತ್ತ ಬಹು ಕಷ್ಟದಿಂದ ಗೌಡನಗರಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದನು.

೧೩

ಶೇರಶಹನು ಬಂಗಾಲವನ್ನು ಜಯಿಸಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಿಗೆ ಸಂದುಹೋದವು. ಒಂದಾನೊಂದು ದಿವಸ ಒಬ್ಬ ಗೂಢಚಾರನು ಶೇರಶಹನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಈ ಪ್ರಕಾರ ಹೇಳಿದನು:— “ ಹುಮಾಯುನನ ಅದಶಹನು ಉಳಿದ ಸೇನೆಯೊಡನೆ ದಿಲ್ಲಿಯನ್ನು ಸೇರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಿಂಡಾಲನು ದಿಲ್ಲಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಹೋಗಿರುವನು. ಮೊಗಲರು ಪರಾಣರನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡುವ ಸಿದ್ಧತೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುತ್ತಾರೆ. ”

ಮೊಗಲರಿಗೆ ಈಗ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುವುದು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲವೆಂದು ಶೇರನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಮರುದಿವಸವೇ ಮೊಗಲರನ್ನು ಮುರಿಬಡಿಯುವವಕ್ಕಾಗಿ ಪರಾಣ ಸೇನೆಯು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟಿತು. ಕನೋಜದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಪರಾಣರು ಮೊಗಲರಿಗೆ ಎಸರಾದರು.

ಪರಾಕ್ರಮಶಾಲಿಗಳಾದ ತುರ್ಕಿ ದಂಡಾಳುಗಳು, ಪರಾಣರು ಮಾಡಿದ ವಿಶ್ವಾಸಘಾತದ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ಜೀವದ ಹಂಗುದೊರೆದು ಕಾಮತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಸಾಣೆ ಹಿಡಿದ ಖಡ್ಗಗಳು ಪರಾಣರ ರಕ್ತದಿಂದ ಕೆಂಪಾಗಿ ಹೋಗಿವೆ. ಅವರ ಭಯಂಕರವಾದ ತೋಪುಗಳ ಏಟಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಪರಾಣರ ದೇಹಗಳು ಆಹುತಿಯಾಗಿ ಜೀಳುತ್ತವೆ!

ಆದರೆ ಪರಾಣರು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿಯುವವರಲ್ಲ. ತುರ್ಕಿ ಸಿವಾಯಿಗಳ ತೋಪಿನ ಎಟನ್ನೂ ಖಡ್ಗಗಳ ಹೊಡೆತವನ್ನೂ ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಸಾಯುತ್ತ ಕೆಡುತ್ತ ಪರಾಣರು ಮೊಗಲ ಸೇನೆಯನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ಒಳಹೊಕ್ಕರು. ಮೊಗಲರು ಅಂಜಿ ಬೆಂಗೆೊಟ್ಟರು. ಹುಮಾಯುನ ಬಂದಶಹನು ಪರಾಣರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಸೋತನು. ಮತ್ತೆ ಓಡಿಹೋದನು.

ಅಂಜಿ, ಕಂಗೆಟ್ಟು ಓಡಿಹೋದ ಹುಮಾಯುನನು ಸಿಂಧುನದಿಯ ಮರುಭೂಮಿಯನ್ನು ದಾಟಿ, ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಸಿಂಹಾಸನದ ಆಶೆಯನ್ನು ತೊರೆದು ಇರಾಣಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಶೇರಶಹನು ಆಗ್ರಾದಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ದಿಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾದನು. ಪಂಜಾಬದಿಂದ ಬಂಗಾಲದ ವರೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಪರಾಣರ ರಾಜಸತ್ತೆಯು ನೆಲೆಗೊಂಡಿತು. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಬಾದಶಹನು ಬುದ್ಧಿವಂತರಾದ ಮುತ್ಸದ್ದಿಗಳನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿದನು. ದರ್ಬಾರದಲ್ಲಿಯೂ, ಆಲೋಚನಾ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರನ್ನೂ ಹಿಂದುಜನರನ್ನೂ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಸೇರಿಸಿದನು. ಈ ಪ್ರಕಾರವೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ವರ್ಷವು ಕಳೆದು ಹೋಯಿತು.

ಹೊಸ ವರ್ಷದ ಆರಂಭದ ಶುಭ ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಬಾವಶಹನು ದರ್ಬಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಮಾಂಡಲಿಕರು, ಮಂತ್ರಿಗಳು, ಸೇನಾಪತಿಗಳು, ಸಭ್ಯ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತು ಬಾದಶಹನಿಗೆ ಮನ್ನಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಬಾದಶಹನು ಮಾರಿಗೆ ಬಂಗಾರದ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತಟ್ಟೆಯಿಡಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಕಾಣಿಕೆ ಕೊಟ್ಟ ಮುತ್ತುಗಳು, ರತ್ನಗಳು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳು ಇವುಗಳಿಂದ ಅದು ತುಂಬಿಹೋಯಿತು. ಬಾದಶಹನು ಒಮ್ಮೆ ಅದನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ಮುಚ್ಚಿ ಅಂಗೀಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕೂರಿತು—“ ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲ ದಾಂಡು, ಪ್ರಜೆಗಳ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಲ್ಪಡುವದು. ಶೇರಶಹನು ಈ ಅಪಾರವಾದ ಸಂಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕವಯೆಯನ್ನೂ ತನ್ನ ಸಲುವಾಗಿ ವೆಚ್ಚಮಾಡಲಾರನು. ಎಂಬುದಾಗಿ ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಡಂಗುರ ಹೊಡೆಯಿಸು. ” ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು ಆನಂದ, ಅಶ್ವರ್ಥ, ಭಕ್ತಿ, ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳಿಂದ ನೆರೆದ ಜನರೆಲ್ಲ ಬಾದಶಹನ ಜಯಜಯಕಾರ ಮಾಡಿದರು.

ತರುವಾಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ “ ಜೀಯಾ, ಒಡೆಯರ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಈಗ ಸುವರ್ಣಗ್ರಾಮದಿಂದ ಸಿಂಧುನದಿಯ ವರೆಗೆ ರಾಜಮಾರ್ಗವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಆರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ” ಎಂದು ಜಿನ್ನೆಯಿಸಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಶೇರಶಹನು—“ ಒಳ್ಳೆಯದಾಯಿತು. ದಣಿದು ಬಳಲಿದ ದಾರಿಕಾರರು ಗಿಡಗಳ ನೆಳಲಲ್ಲಿ ನಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವಂತೆ ಆ ರಾಜಮಾರ್ಗದ ಎರಡೂ ಬದಿಗಳಲ್ಲಿ ಗಿಡಗಳನ್ನು ನೆಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಎರಡು ಹರದಾರಿಗಳೆಂದು ಬಾವಿಯನ್ನು ಕಡಿಸಬೇಕು ಎರಡು ಹರದಾರಿಗೊಂದು ಧರ್ಮಶಾಲೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕು. ದಾರಿಕಾರರು ಸರ್ಕಾರದ ವೆಚ್ಚದಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಧರ್ಮಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಗೂ, ಹಿಂದುಗಳಿಗೂ ಸಮಾನವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ದೇವರು ಇಬ್ಬರ ಸಂರಕ್ಷಣದ ಭಾರವನ್ನೂ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ ” ಎಂದನು.

ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯಾದ ಜಾಫರಖಾನನು ಒಡೆಯನ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ತಲೆವಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು.

ಕಂದಾಯದ ಮಂತ್ರಿಯಾದ ಶೋಡರಮಲ್ಲನು -- ಜೀ.ರಾ, ಚಕ್ರವರ್ತಿಯವರ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಬಂಗಾಲದಿಂದ ಪಂಜಾಬದವರೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಭೂಮಿಯು ಸಾಗುಮಾಡಿ ಸಲ್ಲಟ್ಟಿದೆ. ಉತ್ಪನ್ನದ ಲೆಕ್ಕವು ಸರಿಯಾಗಿ ಇಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಎಂದು ಬಿನ್ನಯಿಸಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಶೇರಶಹನು:- ರಜವೂತವೀರರೇ, ನಿಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಹೋಗಿ ಕಳಚ್ಚಿಹೋಯಿತು. ಉತ್ಪನ್ನದ ನಾಲ್ಕರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಲು ಸರಕಾರದ ಕಂದಾಯವನ್ನು ಎತ್ತಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗುವದು ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

೧೫

ದಿ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಾದ ಬಳಿಕ ಶೇರಶಹನು ಅಸಂಖ್ಯ ಸೇನೆಯೊಡನೆ 'ಕಲಿಂಜರ' ಕೋಟೆಯನ್ನು ಮುತ್ತಿದನು. ಆದರೆ ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಆ ದುರ್ಭೇದ್ಯವಾದ ಕೋಟೆಯು ಸಶವಾಗಲಿಲ್ಲ ಪರಾಕ್ರಮ ಶಾಲಿಗಳಾದ ಬುಂದೇಲಾವೀರರು ಜೀವದ ಹಂಗುದೊರೆದು ಕಾದುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ಪರಾಣರ ಮುತ್ತಿಗೆಯು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ಕೋಟೆಯನ್ನು ಗೆದ್ದೇ ತೀರಬೇಕೆಂದು ಈ ದಿವಸ ಶೇರಶಹನು ಅಗ್ರಹದಿಂದ ನಡುವು ಕಟ್ಟಿ ನಿಂತಿದ್ದನು.

ತೋಪುಖಾನೆಯ ದಂಡಿನ ಹಿಂದೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಬಾದಶಹನು ಆವೇಶದ ನುಡಿಗಳಿಂದ ವೀರರಾದ ಪಠಾಣರಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಸವಿಸದಲ್ಲಿ ಹಾರುತ್ತಿದ್ದ ಮದ್ದಿನ ಧೂಳಿಯಿಂದ ಆತನ ಬಿಳಿಯ ಉಡುಪೂ ಮೈಯೂ ಕಪ್ಪಾಗುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದವು.

ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬೇಸಗೆಯ ಸೂರ್ಯನ ಪ್ರಖರವಾದ ಬಿಸಿಲು ಬೆಂಕಿಯಂತೆ ಸುಡುತ್ತಿದೆ. ಎಡಬಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮುಂದುಗಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ತೋಪುಗಳು ಭಯಂಕರ ಅಗ್ನಿವೃಷ್ಟಿಯನ್ನೇ ಮಾಡತೊಡಗಿವೆ. ಕೋಟೆಯೊಳಗಿಂದ ತೋಫಿನ ಗುಂಡುಗಳು ಬೆಂಕಿಯ ಗುಂಡುಗಳಂತೆ ಸುತ್ತಲು ಬಂದು ಜೀಳತೊಡಗಿವೆ ಇಂಥ ಅಪಾಯದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ದಿಲ್ಲಿಯ ಬಾದಶಹನು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕೋಟೆಗಾಗಿ ವಿಲಕ್ಷಣ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ! ಕೇವಲ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಟೊಂಕಕಟ್ಟಿ ನಿಂತಿರುತ್ತಾನೆ!

ಯಾವನಿಗೆ ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡುವಷ್ಟು ಸ್ಥಳವು ಕೂಡ ಇರಲಿಲ್ಲವೋ ಅವನಿಗೆ ಈಗ ಇಡಿ ಆರ್ಯಾವರ್ತವು ದೊರೆತಿದ್ದರೂ ತೃಪ್ತಿ ಇಲ್ಲ! ಬುಂದೇಲಾಜನರ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕೋಟೆಗಾಗಿ ದಿಲ್ಲಿಯ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯು- ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಬಾದಶಹನು- ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬೆಂಕೆ, ಸುತ್ತಲು ಬೆಂಕೆ, ಇಂಥ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುತ್ತಾನೆ! ಎಲೈ ಲೋಭವೇ. ನಿನ್ನ ಬಲೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದವನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಪೃಥ್ವಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿಯೂ ತೊಂದರೆಬಡುತ್ತಾನಲ್ಲವೇ! ಆತನಿಗೆ ಎಂದೂ ಶಾಂತಿಯಿಲ್ಲ!

ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕನು ಬಹಳ ಒತ್ತರದಿಂದ ತೋಪು ಹಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಶೇರಶಹನು ಆತನ ಹಸ್ತಲಾಘವವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಿಂತನು. ಆ ಸೈನಿಕನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತಾನೆ; ಬಾದಶಹನು. ಅವನ ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಾಗಾದವು. ಕೈಯು ಒತ್ತರವು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಆ ಸೈನಿಕನು ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತನು. ಆಗ ಬಾದಶಹನು—“ ಸೈನಿಕಶ್ರೇಷ್ಠನೇ, ನಿನ್ನ ಹಸ್ತಲಾಘವವನ್ನು ಕಂಡು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಗೊಂಡೆನು. ಯುದ್ಧವು ಮುಗಿದ ಬಳಿಕ ನಿನಗೆ ತಕ್ಕ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಮಾಡುವೆನು.” ಎಂದನು. ಆ ಸೈನಿಕನು ಸ್ವಲ್ಪ ನಕ್ಕನು. ಏನೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮತ್ತೆ ಕೆಂಪಾಗಾದವು.

ಹಿಂದೆ ಮದ್ದಿನ ಕೋಣೆ: ಎದುರಿಗೆ ತೋಪುಗಳು; ಇವುಗಳ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬಾದಶಹನು ನಿಂತಿದ್ದನು. ಆ ಸೈನಿಕನು ಮದ್ದಿನ ಕೋಣೆಯ ಕಡೆಗೆ ತೀಕ್ಷ್ಣ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವನು— ಬಾದಶಹನೇ, ರೋಟಸಗಡದಲ್ಲಿ ನೀನು ನಡೆಸಿದ ಕಸಟತಂತ್ರವು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಟ್ಟಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವು; ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಹೇಳುತ್ತ ಮದ್ದಿನ ಕೋಣೆಗೆ ಬೆಂಕೆಯಿಟ್ಟನು. ಭಯಂಕರವಾದ ಶಬ್ದನಾಡಿ ಮದ್ದಿನ ಕೋಣೆಯು ಉರಿಯತೊಡಗಿತು ಬಾದಶಹನು ತಾನು ನಿಂತ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಜೀವುಗೊಟ್ಟು ಹಾರಿದನು. ಆದರೆ ಪಾರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮದ್ದಿನ ಉರಿಯಿಂದ ಮೈಯೆಲ್ಲ ಹುರುಪಳಿಸಿ ಹೋಯಿತು.

ದಿಬ್ಬಂಡಲವೆಲ್ಲ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಗೊಡುವಂತೆ ಸವ್ಯಳಮಾಡುತ್ತ ಆ ಅಗ್ನಿಯು ತನ್ನ ಭಯಂಕರವಾದ ಜ್ವಾಲೆಗಳನ್ನು ನಾಲ್ಕೂ ಕಡೆಗೆ ಚಾಚಿತು. ಆ ಮೃತ್ಯುವಿನ ನಾಲಿಗೆಗಳಿಗೆ ಹಲವರು ಪರಾಣರು ತುತ್ತಾದರು. ಆ ಮದ್ದಿನ ಕೋಣೆಗೆ ಕೊಳ್ಳಿಯ ಕೊಟ್ಟ ಸೈನಿಕನೂ ಆ ಜ್ವಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸುಟ್ಟು ಹೋದನು.

ಮೈಸುಟ್ಟದ್ದರಿಂದ ಅತ್ಯವಸ್ಥನಾಗಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ಬಾದಶಹನನ್ನು ಪಾಳಯಕ್ಕೆ ತಂದರು. ಮೈಯೆಲ್ಲ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬೆಂದುಹೋಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ವ್ಯಸನದ ಚಿಹ್ನವೂ ಕೂಡ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಸುರಣಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಆ ಪರಾಣವೀರನು ಕೋಟೆಯ ಜಯದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನೇ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಾದಶಹನ

ಈ ಆಗ್ರಹವನ್ನು ಕಂಡು ಸ್ನೇಹಿತರು ಮತ್ತೆ ಜೀವದ ಹಂಗುದೊರೆದು ಕಾದಿ ಕೋಟಿಯನ್ನು ವಶಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಕೊತ್ತಳದ ಮೇಲೆ ಪಠಾಣರ ಜಯಧ್ವಜವನ್ನಾರಿ ಸೇನಾಪತಿಯಾದ ಖಾವಾಸಖಾನನು ಬಾದಶಹನ ತಿಜಿಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

ಬಾದಶಹನ ಶರೀರವನ್ನು ನೋಡಲು ಆ ಪ್ರಭುಭಕ್ತನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂದವು ಆಗ ಅವನು ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯೇ, ಸೇವಕನು ಬುಂದೇಲರನ್ನು ಜಯಿಸಿ ಕೋಟೆಯ ಮೇಲೆ ಶೇರಶಾಹಿ ಧ್ವಜವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಂದಿರುತ್ತಾನೆ; ಎಂತು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ನಾಯಲಾದ ಬಾದಶಹನ ಮುಖವು ಅರಳಿತು. ಸೇನಾಪತಿಗೆ ಈ ತುಕೊಳ್ಳುಹದಕ್ಕೆ ಸನ್ನೆಮಾಡಿ ಮಗನಾದ ಸೇಲೀಮನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ಅವನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿದು ಪಿತೃಭಕ್ತನಾದ ಆ ಸೇಲೀಮನು ತಂದೆಯ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಸುವಾಸಕವಾದ ಪಾನಕವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಕಿದನು. ಅದರಿಂದ ನಾಲಿಗೆ ಹಸಿಯೊದೆಯಲು ಬಾದಶಹನು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಮಾತಾಡಿದನು:—ಮಿತ್ರಾ, ಖಾವಾಸಖಾನನೇ, ನನ್ನ ಬಯಕೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಯಿತು ಈ ಅಲ್ಪವಾದ ಜೀವದ ಕರ್ತವ್ಯವು ಮುಗಿದಿರುವದು. ದೇವರು ದಯವಿಳ್ಳವನು. ಈ ಸೇವಕನಮೇಲೆ ಆತನು ಅಪಾರವಾದ ಕರುಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿರುವನು. ಒಂದು ದುಡ್ಡಿಗೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲದ ಘನವನು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವನು. ಈ ಅಲ್ಪನಿಂದ ದೇವರು ಪಠಾಣರ ಗೌರವವನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿರುವನು. ಆದರೆ ಗೆಳೆಯಾ, ಮನುಷ್ಯನ ಆಶೆಗೆ ಆಂತವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಪತ್ತಿಯಿದ್ದರೂ ನನ್ನಿಂದ ಲೋಭವನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕುವದಾಗಲಿಲ್ಲ. ಲೋಭಕ್ಕೆ ನಾನಾಗಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಕಾಯಲಿಲ್ಲ. ಗುರುವಿನ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಬಾದಶಹನ ಕಣ್ಣಿಂದ ನೀರು ಸುರಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಕುತ್ತಿಗೆ ಉಜ್ಜಿ ಬಂದಿತು ಆಗ ಆತನು ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಗದ್ದದಿತ ಕಂಠದಿಂದ ಗುರುನೇ, ಈ ಕೊನೆಯ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಬಮ್ಮೆ ದರ್ಶನವನ್ನು ಕೊಡು, ನಂಬುಗೆಯನ್ನು ಕಾದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ನಿನ್ನನ್ನು ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆನು. ಆದರೆ ನೀನು ಮಾತ್ರ ನನ್ನನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡ. ವಿಷಯಲೋಭಕ್ಕೆ ಅಧೀನನಾಗಿ ನಿನ್ನ ಉಪದೇಶವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದೆನು. ಪಾಪಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟೆನು ಈ ಭೂಮಿಯು ಬಹುಕಾಲ ನನ್ನದೇ ಆಗುವದೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೆನು ಆದರೆ ಈ ಭೂಮಿಯು ಯಾರಿಗೂ ಸ್ಥಿರವಲ್ಲವೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವನು ಈ ಭೂಮಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿರುವನೋ ಅವನೇ ನಿಜವಾಗಿ ಇದರ ಒಡೆಯನು. ಮನುಷ್ಯನು ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನದು ನನ್ನದು ಎನ್ನುತ್ತ ಸಾಯುವನು. ಮಹಾಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿರುವದು. ಇದರ ಒಂದು ಕಣವನ್ನಾದರೂ ಸಂಗಡ ಒಯ್ಯಲಾದೀತೇ? ಹಾಯ್! ಈ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯು ಮೊದಲೇ ಯಾಕೆ ಹುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ !

ಬಾದಶಹನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಒಂದೇ ಸವನೆ ದಳದಳ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಯ ಹತ್ತಿದವು. ಸೇಲೀಮನು ಅಳುತ್ತ ಅಳುತ್ತ ಬಾದಶಹನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೊರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಿಬಿರದಿಂದ ದೂರದಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಂದು ಪದವನ್ನು ಹಾಡುವದು ಕೇಳಬಂದಿತು.

ಅದು:—

ಯತನೇ ಯತಕೇ ಧನ ಪಾಪೇ ಬಾಂಟಾಯನು

ಮಿಲಿ ಸಬ ಪರಿಜನೇ ಖಾಯ |

ಮರಣಕೋ ಬೇರಿ ಕೋಯಿ ನ ಪುಚ್ಛಾ ಈ

ಕರಮ ಸಂಗೇ ಚಲಿ ಯಾಯ ||

ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲದ ಮಂದಮಾರುತವು ಈ ದಿವ್ಯಗಾನವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬಂದು ತಿಬಿರಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಬಾದಶಹನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಗಾನವು ಬಿದ್ದು ಆತನಿಗೆ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಸಂತಾಪವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಸೇಲೀಮನ ಮುಖವು ಗಂಭೀರವಾಯಿತು. ಖಾವಾಸಖಾನನು ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾದನು.

ಆ ದಿವಸ ಹುಣ್ಣಿನೆ; ಕಿಡಿಕಿಯಿಂದ ಬೆಳ್ಳಿಗಳು ಡೇರೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಬಾದಶಹನು ಸ್ವಿಗ್ಧದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ರಾತ್ರಿಯ ನಿಸರ್ಗದ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಹತ್ತಿ ದೀರ್ಘಶ್ವಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು. ಆ ಶುಭ್ರವಾದ ಚಂದ್ರಾಲೋಕವನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಯಾರನ್ನೋ ಹಾಡುಕುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಡೇರೆಯೊಳಗೆ ಎತ್ತರವಾದ ನಿಲ್ವಕೆಯ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನ ನೆಲಲು ಬಿದ್ದಿತು. ಸೇಲೀಮನು ಉತ್ಕಂಠೆಯಿಂದ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ನೋಡುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಾಹೇನಶಾನು ಡೇರೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಸೇಲೀಮನು ಎದ್ದುನಿಂತನು. 'ಶಾಹೇನಶಾನು— "ಫರಿದ" ಎಂದು ಒದರಿದನು. ಭಯಚಕಿತವಾದ ಕರುವು ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡುವಂತೆ ಬಾದಶಹನು ಆತನನ್ನು ಸ್ನೇಹವೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದನು. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಭಾವ-ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಗಳು ಒಡೆದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು. ಸರ್ವಸಂಗಪರಿತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ ಆ ಸುಕೀರನಿಗೂ ಕೂಡ ಆ ಕಷ್ಟಮಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ವ್ಯಥೆಯಾಯಿತು.

ಆಗ ಬಾದಶಹನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಸ್ವಾನಿೂ, ಲೋಭಕ್ಕೆ ಆಧೀನನಾಗಿ ನಾನು ನಿನ್ನ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಮರೆತಿ ಿನು. ನಂಬುಗೆಯನ್ನು ಕಾಯಲಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬಯಸಿ ನಾನು ಪಾಪದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಂಪಾದಿಸಿದೆನು. ರಾಜ್ಯವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಯಿತು. ಪಾಪದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೊರಟೆನು. ನಾನು ಧರ್ಮವನ್ನು ಕಾಪಾಡಲಿಲ್ಲ ನನ್ನನ್ನು ಈಗ ಯಾರು ಕಾಪಾಡುವರು? ಎಂದನು.

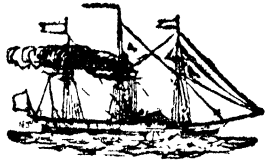
ಶಾಹೇನಶಾನು— ಮಗನೇ, ಇದೇನು ವಿಚಿತ್ರವಲ್ಲ. ಇದೇ ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಭಾವವು. ಮನುಷ್ಯನು ಕಾಮಕ್ರೋಧಾದಿಗಳ ಕೈಗೆ ಸಿಲುಕಿಬಿದ್ದು ಯಾವದು ನಿಲ್ಲಲಾರದೋ ಅದನ್ನೇ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಯಾವದು ಕಡೆತನಕ ನಿಲ್ಲುವದೋ ಅದನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾನೆ. ನೀನೂ ಅದನ್ನೇ ಮಾಡಿರುವೆ. ಆದರೂ ನಿನಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವು ಹುಟ್ಟಿರುವದು. ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವೆಂಬ ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ನಿನ್ನ ಪಾಪವು ಸುಟ್ಟು ಹೋಗುವದು. ದೇವರ ದಯೆಯು ಅಪಾರವಾದದ್ದು. ದೇವರು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಕ್ಷಮೆ ಮಾಡುವನು.

ಬಾದಶಹನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಉಸಿರು ಹಾಕಿದನು. ಒಂನೆರಡು ಹನಿಗಳು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಂದ ಉದುರಿದವು.

ಆಗ ಆ ಫಕೀರನು ಮತ್ತೆ— ಮಗನೇ, ನೀನು ಠಾಜಿಧರ್ಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿರುತ್ತೀಯೆ. ನ್ಯಾಯವಾಗಿಯೂ, ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತವಾಗಿಯೂ ನಡೆದು ಹಿಂದುಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ಪಠಾಣರ ಗೌರವವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿರುವೆ. ಈ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ನಿನಗೆ ಸ್ವತ್ತಿಯಾಗುವದು, ಎಂದನು.

ಬಾದಶಹನ ಮೋರೆಯ ಮೇಲೆ ಶಾಂತಿಯ ಚಿಹ್ನವು ತೋರಿತು. ಕ್ಷಣವಲ್ಲ ದೀರ್ಘನಿದ್ರೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದನು.

ಫಕೀರನು, ಮಹಾನಿದ್ರೆಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿರುವ ಆ ತಿಷ್ಠನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿಯುಕ್ತವಾದ ಆಶೀರ್ವಾದವೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ಕಃಣದಂತಾದನು.

ಪ್ರೆಸ್‌ಃ— ವಿಜಯ ವೆಂಪ್ರಾಲಯ ಧಾರವಾಡ.

ಮುದ್ರಕಃ— ಅಣ್ಣಾ ಚಾರ್ಯ ಬಂಕಾಚಾರ್ಯ ಹೊಸಕೆಂ.

ಪ್ರಕಾಶಕಃ— ಮಹಾದೇವ ಪ್ರಭಾಕರ ವೂಜಾರ ಇವರು ಧಾರವಾಡ
ಲೆ ನಬಜಾರದಲ್ಲೆರುವ ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಸಿದರು.

ಪ್ರಥಮಾವೃತ್ತಿಃ— ೧೯೧೫

ದ್ವಿತೀಯಾವೃತ್ತಿಃ— ೧೯೨೮

